

DEN *danske* STJERNE

Nummer 2 · Februar 1971 · 12[illegible]

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE THOMAS S. MONSON AF DE TOLVS RÅD

Lyd apostelen Peters råd, da han indtrængende sagde: „... Vær altid rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer." (1. Pet. 3:15.) Opløft jeres røst og bær vidnesbyrd om Guddommens virkelige natur. Forkynd det vidnesbyrd, I har om Mormons Bog. Meddel andre de herlige og skønne sandheder, som findes i frelsens plan.

Jeg erindrer en bestemt, ny missionær, som virkede i Canada. Han var ude fra landet. Af skikkelse var han lille, men hans vidnesbyrd var stort. Sammen med sin kammerat bankede han på hos Elmer Pollard i Oshawa (Ontario) Canada. Mr. Pollard fik ondt af de unge mænd, som i et forrygende uvejr gik fra hus til hus, og han bød dem indenfor. De præsenterede ham for deres budskab, men han fattede slet ikke ånden i det. Da der var gået en vis tid, bad han dem om at gå og ikke vise sig mere. Hans sidste ord til ældsterne, da de gik ned ad fortrappen, lød hånligt: „I skal ikke bilde mig ind, at I virkelig tror, at Joseph Smith var en Guds profet!"

Døren blev smækket i. Ældsterne gik ned ad vejen. Vor ven fra landet sagde til sin kammerat: „Ældste, vi svarede ikke på Mr. Pollards spørgsmål. Han sagde, at vi ikke tror, at Joseph Smith var en sand profet. Lad os gå tilbage og bære vore vidnesbyrd for ham." Først tøvede den mere erfarne missionær, men endelig gik han med til at følge sin kammerat tilbage. Deres hjerter bankede lidt hurtigere af frygt, da de nærmede sig den dør, der var blevet slået i bag dem. En banken på døren, konfrontation med Mr. Pollard, et pinligt øjeblik – og så et vidnesbyrd båret af Ånden: „Mr. Pollard, De sagde, at vi ikke virkelig tror, at Joseph Smith var en Guds profet. Jeg vidner for Dem, at Joseph Smith var en profet. Han oversatte virkelig Mormons Bog. Han så Gud, Faderen og Jesus, Sønnen. Jeg ved det."

Mr. Pollard – nu broder Pollard – rejste sig nogen tid efter under et præstedømmemøde og fortalte: „Den nat kunne jeg ikke sove. For mine øren blev disse ord ved at lyde: ‚Joseph Smith var en Guds profet. Jeg ved det. Jeg ved det. Jeg ved det.' Næste dag ringede jeg til missionærerne. Deres budskab – sammen med deres vidnesbyrd – forandrede mit og min families liv."

Forkynd sandheden sammen med vidnesbyrdet! ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

FORSIDEN: Søndag den 21. september 1823 markerer en af milepælene i gengivelsen af Evangeliet. Der var gået over tre år, siden Joseph Smith jr., havde set Faderen og Sønnen og hørt dem tale til sig. Joseph, som nu var næsten 18 år, var ivrig efter at komme i gang med den mission, han var udpeget til. „Da jeg om aftenen var gået i seng, henvendte jeg mig i bøn og påkaldelse til den almægtige Gud om tilgivelse for alle mine synder og tåbeligheder, samt også om en tilkendegivelse ..." (Se Joseph Smiths Skrivelser, 2:29 i Den kostelige Perle.)

Tre gange i løbet af natten og to gange næste dag viste Moroni – en opstanden profet, historieskriver og feltherre på det amerikanske kontinent – sig for Joseph Smith og gav ham belæringer vedrørende en gammel optegnelse, der nøjagtig fire år frem i tiden ville blive givet ham til forberedelse til dens udgivelse på det engelske sprog. Bogen ville blive kendt under navnet „Mormons Bog".

Det er ikke så mærkeligt, at kunstnere i årenes løb med deres pensler har foreviget de erindringsværdige begivenheder, der omgiver fremkomsten af Mormons Bog. Vor forside er en reproduktion af et nyt maleri af kunstneren Tom Lovell; der vil blive gjort omfattende anvendelse af det i besøgscentrene af Kirkens Informations Service. ○

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 2 · Februar 1971
120. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Bernd J. Larsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.50 fort helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

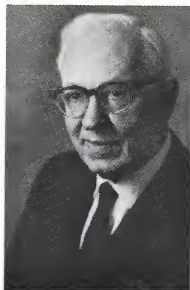
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Ægteskabets hellighed

AF PRÆSIDENT
JOSEPH FIELDING SMITH

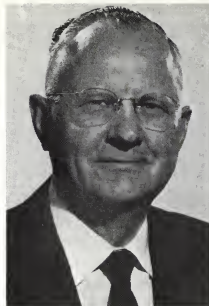
Der er en hel del mennesker, der kun betragter ægteskabet som en ren og skær borgerlig kontrakt eller en overenskomst mellem en mand og kvinde om, at de vil leve sammen „til døden skiller jer".

Ingen ordinanse i forbindelse med Jesu Kristi Evangelium er af større betydning, af mere højtidelig og hellig natur end en vielse i Herrens Hus. Det er et evigt princip, hvoraf selve menneskehedens eksistens afhænger. I Evangeliets plan skal ægteskabet vare evigt. Hvis alle mennesker ville leve i streng lydighed mod Evangeliet og i den kærlighed, som skabes af Herrens Ånd, ville alle ægteskaber vare evigt, og skilsmisse ville være ukendt.

Skilsmisse er ikke noget, der hører ind under Evangeliets plan. Den er blevet indført på grund af menneskers vantro og deres hjerters hårdhed. Da farisæerne fristede Kristus med at sige: „Har man lov at skille sig fra sin hustru af en hvilken som helst grund?" svarede Han dem: „Har I ikke læst, at Skaberen fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde og sagde: ‚Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de to

skal blive ét kød.' Så er de da ikke længer to, men ét kød. Derfor: hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille."
De siger da til ham: „Hvorfor har Moses da befalet, at når man giver sin hustru et skilsmissebrev, kan man skille sig fra hende?"
Han siger til dem: „Det var på grund af jeres hårdhjertethed, at Moses tillod jer at skille jer fra jeres hustruer, men fra begyndelsen har det ikke været således." (Se Matt. 19:3–8.) Hvad Gud har sammensluttet er evigt.
Ægteskabet er et princip, der, når det indgås, byder på flere udfordringer og velsignelser end noget andet princip. Det bør leves i tålmodighedens og kærlighedens ånd, ja, i den meget større kærlighed, som kommer gennem Helligåndens kraft. Intet vil berede menneskeheden til ophøjelse i Guds Rige så hurtigt som trofasthed mod ægteskabspagten. Gennem denne pagt opnår vi måske mere end gennem nogen anden en fuldkommen grad af den guddommelige vilje.
Hvis denne pagt modtages på rette måde, kan den blive det middel, hvorved mennesket når sin højeste lykke. Den største hæder i dette liv og i det kommende: ære, herredømme og magt i fuldkommen kærlighed – er velsignelser, der følger med denne pagt. Disse velsignelser i form af evig herlighed venter dem, som er villige til at forblive i denne og i alle andre af Evangeliets pagter.
Herren har givet Kirken bestemte instrukser i forbindelse med dette hellige princip, som er så væsentligt for menneskets lykke. Der findes i Kirken en ceremoni, som giver de parter, der indgår pagter, velsignelser, der ikke ender ved døden. Som sidste dages hellige forstår det, er ægteskabet en pagt, der er ordineret til at være evigvarende. Den er grundlaget for evig ophøjelse, thi uden den kunne der ikke blive evig forøgelse i Guds Rige.
Ægteskaber mellem sidste dages hellige er evige, hvis de bliver behørigt indgået, fordi den evige Fader indstiftede en ægteskabspagt, der sluttes af par, som tager til templet for at få denne velsignelse. Den næsten universelle idé, at ægteskabet er en kontrakt, som slutter ved døden, stammer ikke fra vor Fader. Den blev indført af sandhedens fjende, som har svoret at omstyrte retfærdighedens rige, hvis han kan. Det første ægteskab, der i det hele taget blev indgået på denne jord, blev stiftet før døden kom ind i verden, og tanken om død og en skilsmisse hørte slet ikke med.
Gid alle sidste dages hellige unge af hele deres hjerte og sjæl vil ønske at benytte den sande og hellige vej til evigt ægteskab.
Og gid alle sidste dages hellige fædre og mødre vil undervise deres børn om ægteskabspagtens hellighed. Lad dem indprente deres børn, at de ikke på nogen anden måde kan opnå det evige livs velsignelser end ved at ære Guds pagter, blandt hvilke pagten om evigt ægteskab er en af de største.
Hvis de vil være trofaste mod disse befalinger, vil deres herlighed og ophøjelse være ubegrænset: „... alt er deres, og de er Kristi, men Kristus er Guds. Og de skal overvinde alt." (L&P 76: 59–60.) ○

Alle bar vidnesbyrd

AF ÆLDSTE DELBERT L. STAPLEY AF DE TOLVS RÅD

Jeg har hørt ungdom inden for Kirken spørge: „Hvorledes kan vi vide, at der er en Gud, en Kristus, profeter, et liv efter døden, og at mennesket ikke udviklede sig fra en eller anden lavere livsform?"

Ugudelighed, det ondes og mørkets magter i verden er ved at nedbryde troen hos vore unge; dette er årsag til dyb bekymring hos Kirkens ledere på alle områder. De erkender fordærvede mænds og kvinders beregnende bestræbelser for at forvirre ungdommen, hvoraf mange er ved at blive ledet „omhyggeligt ned til helvede" af folk, som præsident J. Reuben Clark, jr., kalder for „tvivl-spredere". (2. Nephi 28:21.)

Disse „tvivl-spredere" omfatter:

Skeptikeren — hvis bestræbelse hovedsagelig går ud på at sætte spørgsmålstegn ved og bringe godkendt og guddommelig åbenbaret sandhed i miskredit.

Agnostikeren — som ikke mener, at det er muligt at have en religiøs overbevisning og ikke vil acceptere hverken bevis eller modbevis for Guds eksistens som værende ægte.

Ateisten — som ikke tror, at der eksisterer nogen som helst form for guddommelighed.

Tvivleren — der oftest viser usikkerhed over for de trosopfattelser, der allerede er udbredt, og sår tvivl i de troendes hjerter.

Uden hensyn til definition af de forskellige skal man undgå personer, som forkynder falske lærdomme, og som arbejder på at nedbryde troen hos oprigtigt troende. De tilsigtede ofre bør stræbe efter at tilegne sig korrekt oplysning og vejledning gennem flittig studium og bøn.

Den vise Salomon sagde: „Tænk på din skaber i ungdommens dage, førend de onde dage kommer . . ." (Præd. 12:1.)

I vore dage er der mange røster, der udfordrer de standarder for adfærd, som Gud åbenbarede gennem sine profeter. Disse falske forkyndelser virker forstyrrende på de unges tro og kuldkaster deres moralske værdier og etiske vaner, der betyder så meget for en livsførelse, rig på glæde og lykke.

Guds og hans Søns, Jesu Kristi virkelige eksistens kan uden modsigelse underbygges af Skriften og af vidnesbyrd fra øjenvidner om hvis karakter, der ikke kan herske tvivl.

Paulus sagde:

. . . På to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres. (2. Kor. 31:1.)

Jesus sagde i en tale til sine apostle:

. . . thi der er intet skjult, som ikke skal åbenbares, og der er intet hemmeligt, som ikke skal blive kendt.

I skal tale i lyset, hvad jeg siger jer i mørket, og prædike fra tagene, hvad der hviskes jer i øret! (Matt. 10:26, 27.)

Dette falder i tråd med udtalelsen hos Amos:

Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne. (Amos 3:7.)

Lyt til vidnerne, som har forudsagt Kristi komme, Hans liv og mission på begge jordens halvkugler, Hans senere tilsynekomst på begge kontinenter, hvor Han efter sin opstandelse viste sig for sine disciple. Lyt til deres vidnesbyrd, og lad jeres tro være stærk og uden vaklen.

Profeten Esajas vidnede: „Se, jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn." (Es. 7:14.) Og senere sagde han, at Jesus skulle komme fra Isajs stamme (Es. 11:1.)

Mika profeterede:

Og du, du Bethlehem-Efrata, . . . Af dig skal udgå mig én til at være hersker i Israel. Hans udspring er fra fordum, fra evigheds dage. (Mika 5:1.)

Kristi fødsel indtraf som forudsagt og som den findes nedskrevet hos Mattæus 1:18—21 og hos Lukas 1:26—42.

Om Jesus sagde Esajas:

Og Herrens Ånd skal hvile over ham . . . Herrens kundskabs og frygts Ånd.

Hans hu står til Herrens frygt; han dømmer ej efter, hvad øjnene ser, skønner ej efter, hvad ørerne hører.

Han dømmer de ringe med retfærd, fælder redelig dom over landets arme . . .

Og retfærd er bæltet, han har om sin lænd, trofasthed hofternes bælte. (Es. 11:2—5.)

Ved selve begyndelsen af Frelserens tjenestegerning bar

Gud Faderen vidnesbyrd om Hans guddommelige natur, da Han fra himmelen forkyndte: „Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg velbehag." (Mark. 1:11.)

Selv ikke hos de mest højrøstede af alle „tvivl-sprederne" synes der at herske tvivl om den gerning, Han har udført, men de vil reducere Hans stilling til at være „en fremragende lærer". Hvor meget kan man fæste lid til sådanne personer? Stillet over for kendsgerninger og virkelighed og profeternes vidnesbyrd om Frelserens virkelighed, bør alle rettænkende, trofaste sidste dages hellige afvise sådanne udtalelser.

De vigtigste, troværdige vidner, apostlene, som Han havde udvalgt og var i nær kontakt med, vidner om Frelserens liv, gerning, død og opstandelse. Disse begivenheder blev også forudsagt af de fordums profeter og af dem, som så Frelseren efter Hans opstandelse.

Forud for opstandelsen belærte Jesus Kristus sine disciple om ikke at lade sig bedrage og sagde:

Thi falske Messias'er og falske profeter skal fremstå og gøre tegn og undere for, om det er muligt, at føre de udvalgte vild. (Mark. 13:22.)

De fire evangelier åbenbarer for os, at efter sin opstandelse viste Jesus sig for Maria Magdalene; Han viste sig for to af sine disciple på vejen til Emmaus og for ti af apostlene i det lukkede værelse i Jerusalem; senere viste Han sig for de elleve og for syv af apostlene ved Tiberiasøen. Senere igen viste Han sig for 500 brødre på én gang, og så for de elleve på Oliebjerget. Der på Oliebjerget „blev Herren efter at have talt med dem optaget til Himmelen og satte sig ved Guds højre hånd." (Mark. 16:19.)

Efter sin død på korset og efter opstandelsen viste Jesus Kristus sig på det amerikanske kontinent. Optegnelser i 3. Nephi viser, at Han stod midt iblandt skarerne, indbød dem til at komme hen og føle naglemærkerne i Hans hænder og fødder og såret i Hans side. Han valgte tolv til at være sine disciple og overdrog dem at forkynde Riget for folket og oprette det iblandt dem. Disse mænd gjorde, hvad de havde fået overdraget af Herren, og bar et uangribeligt vidnesbyrd om Hans eksistens og Hans guddommelighed.

I disse sidste dage viste Frelseren og Gud Faderen sig personligt for drengen Joseph Smith i Den hellige Lund i staten New York som svar på hans inderlige bøn. Senere igen viste Frelseren sig for Joseph Smith, Oliver Cowdery og Martin Harris.

Den 16. februar 1832, medens Joseph Smith og Sidney Rigdon under bøn søgte svar på spørgsmål vedrørende de døde, „rørte Herren ved vor forstands øjne", og de så Sønnens herlighed ved Guds højre hånd. Da de havde set dette herlige syn, bar de dette vidnesbyrd:

Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne (Lære og Pagter 76:22, 23).

Dette vidnesbyrd forblev brændende i Joseph Smiths sjæl, selv efter at Carthages jord var gennemvædet og helliget af hans blod, da han døde som martyr for Guds sag.

Apostelen Paulus sagde meget klogt:

Thi hvor der er et testamente, er det nødvendigt, at hans død, som oprettede det, godtgøres.

Thi et testamente bliver først gyldigt ved død, da det aldrig træder i kraft, så længe han, der har oprettet det, lever. (Hebr. 9:16—17.)

Beviset er klart, vidnesbyrdet afgørende, at Kristi liv var forudsagt. Han levede her på jorden i overensstemmelse med Guds profeters forudsigelse. Han blev korsfæstet, Han opstod, og Han viste sig for mange.

Kundskab om Gud og Jesus Kristus og Evangeliets plan er nødvendig til opnåelse af evigt liv.

Vi er Guddommens afkom og derfor af naturen evige, ligesom Gud er evig. Der ligger en fremtid ud over det jordiske liv. Eftersom dette er sandt, må vi forberede os til den fremtid, hvis vi ønsker evig lykke. Vi må især følge retfærdighedens vej for at nå dette mål. Frelseren sagde: „Jeg er vejen, sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig." (Johs. 14:6.)

Gud skabte mennesket i sit eget billede, efter sin egen lignelse. Kristus er det udtrykte billede af sin Faders person. Vore første jordiske forældre, Adam og Eva, blev skabt således.

Således var det fra begyndelsen. En hest har altid været en hest, og således vil dens afkom blive. Det samme kan siges om alt dyreliv og om alle former for noget levende. Vil man ikke også føle sig ædlere og af større betydning ved at vide og være sikker på, at man er skabt i sin Skabers, Faders og Guds billede?

Apostelen Johannes skrev: „Godkender vi menneskers vidnesbyrd, så er Guds vidnesbyrd større." (1. Joh. 5:9.) Hvorledes kan mennesket i sit hjerte forestille sig, at han har større kundskab og er klogere end sin Skaber?

Når mennesket tvivler om vor himmelske Faders belæringer, formål og dømmekraft, indtager de en stilling, som de vil blive krævet til regnskab for på Dommens dag, og denne fejlagtige indstilling vil vende sig til deres fordømmelse.

Vi kan ikke være lykkelige, medmindre vi følger Evangeliets plan for vor livsførelse hver eneste dag af vor jordiske tilværelse. Hvor er det dog vigtigt, at vi holder fast ved jernstangen, som fader Lehi så! Mennesker kan have forskellig mening om læren, men de kan ikke fornægte Åndens vidnesbyrd.

Ja, Gud kaldte profeter lige fra begyndelsen, og gennem dem åbenbarede Han sine tanker og sin vilje vedrørende sine børn.

Må disse sandheder og vidnesbyrd blive fast indpodet i alle Kirkens medlemmers sind. Jeres eget vidnesbyrd vil blive stærkere ved kundskaben om „at Han lever!" ○

Han kaldte sine tolv disciple til sig og gav dem magt over urene ånder, så de kunne uddrive dem og helbrede al slags sygdom og svaghed.

På jeres vandring skal I prædike og sige: „Himmeriget er kommet nær!"

Helbred syge, opvæk døde, rens spedalske, uddriv onde ånder! I har fået det for intet, giv det for intet!

Når I træder ind i huset, så bring jeres hilsen; og hvis huset er det værd, skal jeres fred komme over det; men hvis det ikke er det værd, skal jeres fred vende tilbage til jer selv.

I skal tale i lyset, hvad jeg siger jer i mørket, og prædike fra tagene, hvad der hviskes jer i øret!

Og frygt ikke for dem, som dræber legemet, men ikke kan dræbe sjælen; frygt snarere for ham, som kan ødelægge både sjæl og legeme i Helvede.

Derfor, enhver, som kendes ved mig over for menneskene, ham vil også jeg kendes ved over for min Fader, som er i Himlene.

Men den, som fornægter mig overfor menneskene, ham vil også jeg fornægte over for min Fader, som er i Himlene.

Den, som elsker fader eller moder mere end mig, er mig ikke værd, og den, som elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd;
og den, som ikke tager sit kors op og følger efter mig, er mig ikke værd.

Den, som tager imod jer, tager imod mig; og den, som tager imod mig, tager imod ham, som udsendte mig.

Den, som tager imod en profet, fordi han er en profet, skal få en profets løn; og den, som tager imod en retfærdig, fordi han er retfærdig, skal få en retfærdigs løn.

Og den, som giver en af disse små blot et bæger koldt vand at drikke, fordi han er en discipel, sandelig siger jeg eder: han skal ingenlunde gå glip af sin løn.

Mattæus Evangeliet
10:1,7-8, 12-13, 27-28,
32-33, 37-38, 40-42.

Jeg går, hvor du sender mig hen

AF ALBERT L. ZOBELL, JR., VIDENSKABELIG REDAKTØR

Energiske, unge Melvin J. Ballard havde lige taget sin eksamen fra Brigham Young College i sin hjemby Logan, Utah. Men hans hunger efter kundskab var endnu ikke tilfredsstillet, og han besluttede sig til at tilmelde sig Harvard University. Det lå dog foreløbig uden for mulighedernes grænse, og derfor blev hans plan den, at han ville undervise på en skole i to år. I det andet undervisningsår kom der en meget charmerende, ung dame, som blev elev i hans klasse og siden hen hans forlovede; sammen lagde de planer om, at han skulle studere på Harvard University, Cambridge, Massachusetts.

To uger før skolen lukkede kom der et kald fra Præsident Wilford Woodruff til Melvin Ballard om at følges med Præsident B. H. Roberts og ældste George D. Pyper (den senere General Superintendent for Søndagsskolerne); de skulle åbne missioner i de store byer i De Forenede Stater. Selv om det var et slag mod hans personlige planer, blev spørgsmålet ikke diskuteret ret meget, og inden mørkets frembrud var det positive svar på vej til Kirkens præsident. Ældste Ballard giftede sig med sin elev, Martha A. Jones, den 17. juni 1896, og den 6. Juli blev han beskikket til sin mission; han tog de penge med sig, som var blevet sparet op til et års universitetsarbejde og efterlod sin brud derhjemme.

I arbejdsmarken prædikede præsident Roberts, ældste

Pyper sang og ældste Ballard, som da var 23 år, bad, prædikede og sang. De havde ikke været på mission ret længe, før ældsterne Roberts og Pyper blev afløst, og ældste Ballard blev „omrejsende missionær“. Han græd over det hele natten, og Djævelen fristede ham til at holde op og rejse hjem. Men han vendte sig til Herren om hjælp, og inden det blev morgen, havde han behersket sin ånd og havde skrevet et brev, hvori han accepterede sin kaldelse. På det tidspunkt var det, han fandt et digt, der blev vejledningen for ham i hans liv, og for utallige missionærer efter ham. Versene stod i en lille bog „Make His Praise Glorious“ og var skrevet af Mary Brown:

Det er måske ej i kampens gny,
ej ude på Alfarvej,
det er måske ej i røg og sky,
at Herren har brug for mig.
Men når Han mig kalder ved sin Ånd
til noget at gøre her,
da vil jeg lydigt fra denne stund
Ham tjene i al min færd.

Jeg går, hvor du sender mig hen, o Gud,
over land og det skumklædte hav;
dit ord vil jeg råbe til verden ud,
jeg vil røgte det kald, du mig gav.

Måske min Herre vil bruge mig
som bærer af frelsens ord
til en, som træder på syndens vej
og ene med byrden står.
O Herre, hjælp mig at sige det,
som du vil ham have sagt;
når du mig styrker, jeg taler let
de ord, du vil have bragt.

„SANGE“ nr. 159

Det var som et budskab fra Himmelen til ham, og hvilken glæde det førte ind i hans liv at prøve at leve efter disse tanker. Han gennemførte sin mission og vendte hjem i december 1898.

Man ved intet om sangens forfatter, Mary Brown. Flere år senere opdagede ældste Ballard, at der var blevet sat musik til teksten, og han sang den ved stavskonferencer og ved specielle møder over hele Kirken.

Melodien stammede fra Carry E. Rounsfell i Boston, som udførte evangelisk arbejde og selv akkompagnerede sig på en citer. En dag var der en gammel veninde, der gav hende ordene til „Jeg går, hvor du sender mig hen“ og straks slog hun melodien an på sit instrument. Senere var der en anden veninde, som skrev musikken ned i noder, og den blev udgivet i en lidt ændret form.

Ældste Ballard blev forretningsmand og en af lederne indenfor Logans samfundsliv, og han fandt altid tid til at virke for Kirken. Vinteren 1902–03 var han på en kort mission, hvor han skulle hjælpe til med at organisere de spredte hellige i egnen omkring Boise, Idaho i en gren. I april 1909, i hans 36. år, blev han kaldet som præsident for De nordvestlige staters Mission. At acceptere betød økonomisk tab, og nogle af hans medarbejdere syntes, han bar sig tåbeligt ad. Han svarede, at dersom ofret havde været ti gange så stort, ville det stadig ikke være noget offer at rejse, fordi han skyldte Herren mere, end han nogensinde kunne betale. Tjenesten som missionspræsident blev afsluttet, da han blev ordineret til apostel og indtog sin plads i De Tolvs Råd i 1919.

I en tale under generalkonferencen i oktober 1934 sagde ældste Ballard:

Jeg kom senere tilbage til Harvard, men jeg kom 35 år for sent. Jeg skulle indsætte en missionspræsident, og det var ferietid.

Da jeg stod på tærskelen til den store institution, så jeg mig selv, som jeg kunne være kommet 35 år før, med håb, med succes'er, der kunne have været; og på trods af at jeg godt kan lide titler og eksaminer, følte jeg mig ikke skuffet. Tværtimod så jeg for mig, hvad jeg havde oplevet: 11 år som rådgiver til biskoppen og som højrådsmedlem, 14 år som missionær for Kirken; 15 år som medlem af De Tolvs Råd, 40 års herligt liv! Den glæde, jeg havde haft, den Almægtiges æres- og gunstbevisninger, ville jeg ikke bytte for alle de titler og eksaminer, der tilbydes fra Harvard så meget jeg end beundrer dem, hvis det skulle være på bekostning af den lykke og de glæder, jeg havde oplevet ved at adlyde.

Jeg lærte følgende lektie: „Hvis jeg gør hvad Herren ønsker, jeg skal gøre, vil jeg få lov at leve og fuldende mit liv på den rigeste og herligste måde. Jeg kan ikke altid forstå det, Han ønsker jeg skal gøre, men Han inspirerer ofte dem, Han har kaldet og udvalgt til at dirigere mine opgaver i livet, så hvis jeg er lydig mod dem og hører efter dem, vil jeg finde, at jeg er beredt.“ (Conference Report, October 1934, p. 117.)

Ældste Ballard døde i Salt Lake City den 30. Juli 1939. Som et resumé over hans gerning vil den sang, han fandt og bragte ind i Kirken være højst passende. I det sidste vers står der:

Der sikkert findes en plet på jord,
hvor gøre jeg kan lidt gavn,
hvor jeg kan holde min Frelsers ord
og ære hans store navn.
Min tro, o Gud, på din kærlighed
med styrke forlener mig;
jeg vil stå fast, thi du for mig led,
jeg altid til tjene dig.

Efter ti års Forløb

En hyldest til missionærer

AF BETTY MCMILLAN

Sidste september havde min mand, Flem, og jeg været medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i 10 år — det var 10 år siden, vi blev døbt af missionærerne.

I visse henseender var disse 10 år ikke nemme, men så var de i andre henseender vidunderlige.

Første gang vi hørte om missionærerne, boede vi i en lille „soveby" syd for Houston i Texas. Det var almindeligt, at man grinte af de to unge mænd, som gik med hat og kørte rundt i byen på cykel med frakkeskøderne flagrende for vinden.

Så en dag først i maj, hvor jeg havde temmelig travlt, bankede to unge mænd på fordøren. Jeg undrer mig stadig over, at jeg så meget som gav mig tid til at spørge dem, hvad de ønskede — og endnu mere over, at jeg bød dem indenfor. Den ene af dem gav sig til at underholde min søn, som slæbte alt det legetøj, en 2-års dreng overhovedet har, ind i stuen og stablede det op på skødet af missionæren. Imens begyndte den anden unge mand at tale om mormonerne, en gruppe mennesker, som jeg kun kendte fra historiebøger.

På det tidspunkt gik min mand og jeg kun i kirke engang imellem, men vi sørgede for, at vore fire børn, der dengang var 12, 10, 8 og 2 år, kom i søndagsskole, først i én kirke, så i en anden.

Underligt nok gik jeg ind på at tillade, at disse to unge mænd skulle komme igen den følgende uge og tale med min mand. Jeg troede ærlig talt ikke, at han ville høre på dem, og for at sige det rent ud, så havde de heller ikke gjort noget særligt indtryk på mig.

En uge senere stod de to igen ved døren. Til min overraskelse bød min mand dem indenfor. Her begyndte vort bekendtskab med mormonmissionærer. Disse to såede den første gode sæd om Kirken i vore sind. Som tiden gik, fandt jeg mig selv siddende som tilskuer og iagttage min mand. Han havde været kæderyger, nu røg han slet ikke. Han havde altid godt kunnet lide at få en øl, nu brød han sig ikke om det. Han havde i høj grad nydt sin morgenkaffe, men pludselig ville han ikke have kaffe. Han læste Mormons Bog fra ende til anden, og i sit hjerte blev han mormon. Det gjorde jeg ikke.

Omkring ved dette tidspunkt blev den ene af missionærerne forflyttet. En høj, mørkhåret ung mand med briller i sort fatning indtog hans plads. En dag spurgte vor nye ven — sådan nærmest for spøg, tænkte jeg —: „Vil De lade en kop kaffe holde Dem ude fra Guds Rige" Jeg lo blot. Men en uges tid senere begyndte jeg at tænke alvorligt over, hvad han havde sagt.

Det var denne unge mand og hans næste kammerat, der døbte os i september 1960.

De tog os til deres hjerter og lærte os så at sige først at kravle, så at stå, og så tog de os ved hånden og lærte os at gå — først med vaklende skridt, så lidt hurtigere hen ad den vej, der fører til det endelige mål, som enhver ånd på jorden søger.

De besvarede vore stille, ængstelige spørgsmål, og de besvarede de bekymrede, krævende spørgsmål. Mangen en lang aften tilbragte vi med at diskutere et lærdomsspørgsmål, og på en eller anden måde havde de altid de rigtige svar til os. De hjalp med til at udfolde en herlig, vidunderlig verden for os, en verden, som altid havde været der, men som vi aldrig før havde set.

Så begyndte strømmen langsomt at vende sig. Vi opdagede, at missionærerne trængte lige så meget til os, som vi til dem, og her begyndte vor lange, vidunderlige forbindelse med flere af disse dejlige, unge mennesker. Vort hjem er et tilflugtssted for dem, et sted, hvor de kan slappe af, få lidt koldt at drikke og holde rast på deres vej omkring.

Missionærer har hjulpet os i vanskelige perioder i vort liv, og de har lært os, at vi som medlemmer af Kirken ikke kun er et religiøst folk, men at vi også er et folk, der kan more sig over gode løjer.

Uden de mange unge ældster, som vi har kendt og elsket, siden vi første gang åbnede vore døre for dem for cirka 10 år siden, ville dort liv stadig have været goldt og meningsløst. De har været en kilde til glæde og lykke, til stor ukendt visdom og kundskab, og enhver stat, enhver nation eller ethvert samfund, der har blot to af dem, er heldig og velsignet.

— Betty McMillan, medlem af Orange gren i Texas, er en erfaren bladkorrespondent. Hun har haft talrige stillinger i Kirken og er moder til fire børn. —

Da jeg blev konfronteret med MORMONISMEN

AF ROBERT L. CANNON

Indtil 1. august 1968 var „Mormonisme" kun „noget sært noget" for mig.
Jeg betragtede den som en religiøs bevægelse for nogle få angel-saksiske, overspændte farmere, som i mange år havde lullet sig ind i den forestilling, at Zion var ensbetydende med den ophøjede stat Utah. Jeg betragtede ganske enkelt Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som endnu en religiøs institution blandt de mange sekter og trossamfund. Mit syn på Mormons Bog var, at den var et eneste kæmpemæssigt svindelnummer, der enten var dygtigt plagieret eller fremstillet efter gejstligt mønster af en fanatisk New Yorker-bondehånd. Og jeg sammenlignede min uvidenhed om mormon-læren med min kundskab om min egen kirke og konkluderede overlegent, at forskellen var hip som hap.
Lidet anede jeg, at jeg i årenes løb ubønhørligt blev draget mod sandheden. I virkeligheden forstod jeg slet ikke, at jeg blev dirigeret mod det, som folk nutildags kalder en konfrontation.
I 1962 arbejdede to mormonmissionærer flittigt. Min reaktion over for deres forsøg på at forklare det Evangelium, som de elskede så meget, ville have fået et isbjerg til at få kuldegysninger. Jeg var ikke fjendtligsindet; faktisk ville fjendtlighed have været venligere end den intellektuelle spærring, disse to hellige, unge mænd blev stillet overfor. De holdt imidlertid skansen, og efter to ugers forløb blev vi enige om, at spillet var uafgjort. I de fire følgende år så jeg ikke mere noget til nogen missionærer.
Men de år var imidlertid ikke spildt. Jeg fortsatte med at virke i min egen kirke, fandt mindre og mindre tilfredshed derved, og hele tiden stødte jeg på flere ubesvarede spørgsmål: Hvad eller hvem er Treenigheden? Hvorfor siger man, at mennesket er født syndigt? Hvad er meningen med døden? Hvor ligger kilden til myndighed: i kirken? i mennesket? i apostlenes trosbekendelse? Hvorfor slår kirken altid på tromme for at få flere penge til sine betalte arbejdere? Disse spørgsmål var kun nogle få af dem, som ingen bog eller person tilsyneladende var forberedt på at behandle.
Jeg foretog en kort afstikker til et andet samfunds helligdom. Jeg lod mig endda indskrive i en af dens præsteskoler. Men svarene på mine spørgsmål blev fremført lige så forkludrede som altid, denne gang indpakket i den ældgamle skal af pragt og tradition. Igen et tilbageblik: Disse spørgsmåls vedvarenhed var tilsyneladende bevis på, at den sandhedssæd, som missionærerne havde sået, stadig arbejdede i mig.
Vendepunktet indtraf, da jeg havde bestemt mig til at forlade den gejstlige verdens Babel. Jeg fik en verdslig stilling og lovede i hemmelighed mig selv, at jeg aldrig mere ville nærme mig kirkens vældige mure.
Men en klar eftermiddag inviterede en ven og familielæge, som var mormon, mig til at overvære en konference, der blev arrangeret af Brigham Young University. Han forklarede mig, at en af skolens professorer skulle være hovedtaler. Han antydede – meget smigrende – hvor storartet det ville være, hvis denne mands tanker og mine kunne mødes. Jeg overværede konferencen, og lyttede. Efterhånden som han talte, begyndte mit problem med Treenigheden meget hurtigt og ganske uforklarligt at løse sig lige for øjnene af mig. Og den dag, i den store sal, fyldt med hengivne mormoner, blev jeg forestillet for min himmelske Fader. Jeg fandt ud af, at Han var virkelig, personlig, kærlig og fuldstændig i stand til at give udtryk for sådanne egenskaber som vrede, kærlighed, glæde og smerte. Jeg forlod konferencen behageligt forvirret, men fuldt klar over, at jeg havde haft en åndelig kamp. Da jeg nåede hjem, havde jeg fundet ud af, at sandheden havde sejret. Jeg blev ledet til at ønske uden tøven at få læst Kirkens standardværker. Inden der var gået en uge, talte jeg igen med to missionærer, med hvem jeg holdt lange, undersøgende samtaler. Hele tiden følte jeg mig omgærdet af en speciel fornemmelse af tryghed og håb for fremtiden. Inden for endnu en uge blev jeg døbt og bekræftet som medlem af Kirken.
Det har taget mig mange år at lære og acceptere to karakteristiske punkter vedrørende Gud og mennesket. Det ene er, at Evangeliet ikke behøver noget forsvar, nogen undskyldning eller prydelse. Man behøver derfor ikke at forherlige eller hellige det med gamle ritualer og skikke, hvis oprindelse fortaber sig i oldtiden. Evangeliet står – forjættende i sig selv – og har stået således, siden det første gang blev forkyndt.
Det andet punkt er, at menneskets reaktion over for Evangeliet er helt op til ham selv. Men hans svar til fordel for Evangeliet bør være totalt og absolut.

– Robert L. Cannon, søndagsskolelærer og tilsynshavende med præsternes kvorum i Eastmont Ward, Californien, var protestantisk præst, inden han blev medlem af Kirken. –

Jordskælvene

i Peru

AF TO MISSIONÆRER

Søndag den 31. maj 1970 rystede et alvorligt jordskælv meget af Peru. Nogle af de sværeste ødelæggelser skete ca. 200 miles nord for Lima, 50 miles inde i landet, i den øverste del af Andesbjergene. Det følgende er en rapport fra ældsterne Kent Toone fra Bountiful, Utah, og Ladd Wilkins fra Roosevelt, Utah, som arbejdede i byen Huaraz, der blev omkring 90% ødelagt.

„Indtil kl. cirka 15:25 var den 31. maj som enhver anden sabbatsdag: en smuk, varm, fredfyldt dag i de øvre Andesbjerge i Huaraz, Peru. Vi var ved at undervise en mand om Kirken, da jorden kl. 15:25 begyndte at ryste under os. Lige til at begynde med skænkede vi det ikke meget opmærksomhed, eftersom der meget ofte sker små jordskælv i Peru. Men da det blev ved og blev kraftigere, forlod vi huset og gik ud på gaden, hvor man var bedre sikret mod faldende genstande. Jordskælvet fortsatte, indtil hele bygninger begyndte at falde til jorden. Da larmen hørte op, begyndte vore hjerter at banke lidt langsommere.

Vi begyndte at gå rundt i byen for at finde ud af, hvorledes Kirkens medlemmers tilstand var. Da vi forlod den gade, vi havde opholdt os i, forstod vi, at vi havde været på et af de bedste steder i byen, medens jordskælvet fandt sted. Den gade, vi befandt os i, var bred med temmelig stærke bygninger på begge sider, hvorimod de fleste gader er meget snævre, og næsten alle bygninger er opført af soltørrede mursten. Som følge deraf styrtede næsten alle bygninger i byen sammen og dækkede gaderne og de mennesker, som befandt sig i dem.

Under vor søgen efter Kirkens medlemmer, fandt vi mange alvorligt sårede eller levende begravede mennesker. Vi hjalp dem så godt, vi kunne. Vi var så heldige at finde næsten hvert eneste af vore 50 medlemmer i live, kun nogle få var blevet skadet. Det var virkelig et mirakel, for vi fandt snart ud af, at der ikke var ret mange familier, som ikke havde mistet nogen. En af de sidste rapporter over antallet af døde i Huaraz lød på 20.000 eller to ud af hver fem.

Om aftenen vendte vi tilbage til vort hus for at se, om der var nogen mulighed for at redde nogle af vore personlige ejendele. Til vor overraskelse stod huset stadig. Selv om det var farligt at gå ind i det, kravlede vi hurtigt ind ad et vindue og fik så mange af vore ting ud, som det var muligt. Vi var bange for, at huset skulle styrte sammen over os, eller hvad der var værre: at vi skulle blive indhentet af endnu et jordskælv, eftersom der sædvanligvis følger mindre jordskælv efter et stort. Men det gik godt.

Det var nu blevet mørkt, og eftersom vi vidste, at vi alligevel ikke ville kunne sove, tilbød vi vor hjælp på hospitalet, som også var blevet stående. Her mødte der os et syn, vi aldrig vil glemme. Ladning efter ladning af sårede blev bragt ind; nogle af dem uden øren eller næser, mange med det halve ansigt revet af, nogle med knuste ben – som helhed var der sårede og skadede af enhver art. Hospitalets stuer og gange var overfyldt med mennesker, og byen havde kun 2–3 læger til rådighed til at tage sig af dem. Der var hverken vand eller medicinalvarer. Selv om vi var fuldstændig uerfarne var vor hjælp velkommen, og vi arbejdede i hospitalet hele natten.

Den næste dag – mandag den 1. juni – var næsten lige så slem som selve ulykkesdagen. Mange hundrede døde personer blev gravet frem fra murbrokkerne, og mange flere blev stadig trukket levende frem. Vi gravede en lille dreng frem, som havde ligget begravet i samme stilling i otte timer uden mad, lys og med kun en lille smule luft. Mange mennesker lå begravet i teatre og andre steder, hvor folk samles. Det er vanskeligt at forestille sig, at naturen kunne forårsage alt dette i løbet af kun 2 minutter og 20 sekunder. Hele byen græd og sørgede, for næsten alting var blevet ødelagt.

På grund af de mange ikke-fundne døde, manglende sanitære forhold og mangel på godt vand, frygtede man, at en tyfusepidemi skulle bryde ud. Uerfarne som vi to var, stillede vi alligevel et bord op og gav indsprøjtninger mod tyfus. De næste få dage hjalp vi til med at grave nogle ejendele frem for nogle af vore venner, hvoriblandt var piger fra Fredskorpset.

Otte dage efter jordskælvet var vi på

vej ned til Lima, en tur på 40 timer. På det tidspunkt var der rigeligt med hjælp på hospitalet, ligesom der også var blevet bragt mad og andet forråd dertil med helikopter. Man trængte ikke længere til vor hjælp, og tanken om rent tøj og et varmt bad havde vor store interesse.

Ældste Gordon B. Hinckley fra De Tolvs Råd, som var taget fra Lima kun fem minutter før rystelserne mærkedes i Peru, vendte tilbage dertil dagen efter jordskælvet. Han rapporterede, at af de cirka 1.000 medlemmer af Kirken, som boede i det stærkt ødelagte område, var tre savnet og antaget for døde. „At miste kun tre medlemmer ud af et antal på 50.000 døde er bemærkelsesværdigt. Vi er blevet velsignet," sagde han. Straks efter at meldingen om jordskælvet indløb, sendte Kirken flere tons klæder, føde- og medicinalvarer pr. skib til uddeling blandt nødlidende medlemmer og ikke-medlemmer gennem Peru-missionen og Lima Stake.

Med hensyn til missionærernes adfærd og handlemåde under denne tragedie, blev der fra nogle af byens folk rapporteret, at „gringoerne" – hvormed de henviste til de nordamerikanske missionærer – var de eneste mandfolk i byen. Medens alle andre styrtede ud af byen og kun tænkte på sig selv, gik „gringoerne" den modsatte vej, idet de hjalp så mange, de overhovedet kunne. ○

Og se til, at I har tro, håb og kærlighed, og da vil I altid være rige på gode gerninger.

Alma 7:24

MINDEBØGER ELLER GÆLDSBØGER

Helen Keller, den amerikanske forfatter og docent (1880–1968), som i en alder af 19 måneder mistede syn og hørelse på grund af hjernebetændelse, sagde engang: „Der findes ikke en konge, som ikke har haft en slave blandt sine forfædre, og ikke en slave, som ikke har haft en konge blandt sine." Når man klatrer i sit stamtræ, kan man opdage kendsgerninger, som ikke er mindre ualmindelige end dette. Grene, der er gået tabt, kan findes igen, fortryllende venskaber indgås ofte, og ufravigeligt ender man med at rejse en del. Sådanne lækkerbidskerner er det nødvendigt at lægge vægt på, for alt for ofte synes studiet af genealogi at være et billede på arbejde, arbejde og atter arbejde.

Folk i almindelighed har ofte en fastlåset forestilling om en genealog. Først og fremmest synes de at mene, at genealoger må være næsten lige så gamle som de forfædre, de søger efter. Dernæst anbringer de disse opdigtede forskere i de mørkeste afkroge i biblioteker eller forestiller sig dem luskende omkring gravstene på kirkegårde. Jeg protesterer. Vi er ikke kryptiske reinkarnationer af en eller anden skikkelse i en gyser af Edgar Allan Poe. (Amerikansk digter, kritiker og novelleforfatter, 1809–1849). Vi er heller ikke nødvendigvis gamle. Vor værste fejl er, at vi har tilbøjelighed til at prale lidt med vore resultater, som om vi ville sige: „Hvorfor har du ikke gjort noget ved dit?"

Men alligevel, hvorfor har du ikke gjort det? Du ved, hvad skriften siger. Du kender logikken bag læren om ophøjelse. I ethvert ward og enhver stav ser man forholdsregler for genealogi. Må jeg komme med nogle få vink til at finde fornyet interesse for dette emne.

Først og fremmest bør du udføre arbejdet i små enheder. Hvis en anetavle virker desorienterende på dig, så hold dig til at lave familieskemaer for slægtninge i din egen nærmeste kreds. Du skal ikke bekymre dig om oldefar Jensen – men sørg for at du har *alt*, hvad du ønsker om fader Jensen, før han dør. Tag dig først og fremmest af alt med de hundrede af enkeltheder, som virkelig ligger inden for dit område; det alene kan tage et år eller to! Efterhånden som din erfaring og din

En frisk indsprøjtning for nedslåede genealoger

AF LAWRENCE W. RAND

bog vokser, vil du automatisk være forberedt på det sværere stof.

Folks interesser ligger som regel inden for et eller to omfattende områder. Et menneske er måske videnskabeligt indstillet. Han har tilbøjelighed til at udmærke sig i regning, nyder at lave små reparationer i huset, skriver som regel ualmindelig fint. For denne slags personer er den logiske vej til genealogi den statistiske metode. Andre holder af skønlitteratur. Disse mennesker er gode brevskrivere, holder stimulerende 2½ minuts taler, er gode til samtaler og læser en masse bøger. De bør prøve den biografiske metode. Tilsyneladende er dette at overforenkle det. Men at tage mål af dig selv kan hjælpe dig til at komme derhen, hvor du kan gå uden at få ømme fødder.

For dem, der er foruddisponeret for den statistiske metode, skulle familieskemaet og anetavlen være føde for sjælen. Jonglering med datoer, slægtskabsgradernes indviklede beskaffenhed og nødvendigheden af at være nøjagtig vil skærpe appetitten. Når man først er begyndt, vil sådanne vendinger som „tipoldeforældres søskendebørn", „by-amt-land", og „fulde pigenavn" snart være barnemad. Den eneste hindring, der ligger foran dig, er at få begyndt.

Den biografiske metode bliver ikke understreget nær nok i vore stave. Jeg opdager en masse genealogiske talenter, der bliver slået ned af den omsorg, hvormed nogle af os samler vore slægtsbøger. Saml alle de gamle fotografier sammen, der findes rundt i huset. Grav det digt frem, som du kradsede ned i mellemskolen, og den stil du skrev i gymnasiet. Har du stadig den dagbog, som du førte trofast i tre måneder? Find de gamle breve frem og spred deres rige indhold ud foran dig. Og med denne mængde at henvise til kan du begynde at skrive. Før du ved af det vil du have en biografisk skitse, et „mindearkiv", et lovprisningsdigt, eller endda en selvbiografi. Den eneste hindring, der ligger foran dig, er at få begyndt.

Der er en side af genealogien, som sjældent omtales. Genealogi kan være *sjovt!* Hvilken familie har ikke en yndlingsvittighed, en morsom historie, en uforglemmelig begivenhed? I de få korte år siden min omvendelse har jeg gravet snesevis af interessante hændelser op.

Navnene i sig selv kan more. Jeg er stødt på alle størrelser af navne lige fra Sam Rand til Cornelia Gertrude van der Sluis.

Udspørgning af mine slægtninge om oplysninger har vist, hvor forskellige de mentale egenskaber er. Du ville blive forbavset over, hvor mange hustruer der ikke kender deres mands mellemnavn, mænd som ikke husker deres bryllupsdag, eller, som i tilfældet med min farmor, manglende evne til at huske i hvilken rækkefølge hendes søskende var født! Men til at opveje dette findes de „vandrehistorier", fra hvis tilflugtssted du vil komme udmattet frem. En anden mærkværdighed er de børn, som husker datoer og steder bedre end deres forældre.

Når du har udfyldt en snes familieskemaer, så stands op og se på dem med friske øjne. Nogle af kendsgerningerne kan være ganske underholdende. Den jeg gemmer til særlige lejligheder drejer sig om min sjette tipoldefader, Isaac Sheldon. Han opdrog mange børn, idet han temmelig regelmæssigt malede vuggen op igen hvert andet år. Men efter at have avlet nøjagtigt et dusin, gik der en periode på seks år. Og netop da de havde besluttet at smide vuggen ud én gang for alle, kom nummer tretten. Og hvilket navn gav de hende? Mercy (Nåde)!

Disse småting kommer fra formelle og saglige familieskemaer. Episoderne fra den biografiske afdeling af din slægtsbog vil blive de guldklumper, du vil sætte mest pris på og huske længst.

Det må indrømmes, at disse intime glimt af ens forfædre koster lidt sved og blod. Når man taler med sine levende slægtninge, vil man opdage ejendommelige og komiske ting. Før jeg skrev min salig bedstemoders biografi, ville jeg aldrig have gættet på, at hun engang stjal blommer fra en nabos træ! Og hvorledes kom min familie til Vesten? Der er ingen optegnelser om historiske vandringer tværs over sletterne i min familie, ingen håndkærrer, ingen „Kom, kom, Guds folk." Min fader kom til Vesten i 1928 med toget. Og har du nogensinde spurgt dine forældre eller dine bedsteforældre, hvor de mødtes første gang? Deres svar vil måske overraske dig. Hvis alt andet svigter, har du stadig dig selv at regne med. Er alle de åndelige sejre i det liv nedskrevet, så andre kan blive inspireret? Nedskriv med følelse højdepunkterne i dit liv, dine drømme, dit vanskeligste øjeblik, de lektier livet har lært dig. Nedskriv et par pudsigheder, som dine oldebørn engang kan more sig over. Gør dig til slave af den vane hver dag at skrive noget ned. Det behøver ikke altid at være genealogi – skriv et brev, skriv en god opskrift af, komponér en melodi – skriv et digt – men gør det hver dag. Akkurat ligesom en lille bank kaster penge af sig efter få måneders forløb, vil dine fortsatte bestræbelser en dag resultere i en slægtsbog, der er værdig til dine og dine kæres fremtidige ophøjelse. ○

At ofre et acceptabelt offer til Herren

AF OWEN CANNON BENNION

Illustreret af Bill Whitaker.

Forleden dag hørte jeg en ung taler tale om at bringe ofre til Herren. Hun omtalte betydningen af offer og syntes at dvæle fuldstændigt ved den side af ofringen, der kræver, at vi fratager os selv noget af materiel karakter. Dette er naturligvis et vigtigt punkt af Evangeliet; men medens jeg lyttede, tænkte jeg på, om Kirkens medlemmer ofte tænker på eller er vågne for det åndelige offer, Jesus befalede os at bringe Ham. For at forstå, hvori dette består, må vi nødvendigvis gå helt tilbage til begyndelsen.

Da Adam var blevet drevet ud af Edens Have, befalede Gud ham at bringe hjordenes førstefødte som et offer til Herren.

„Og efter mange dage åbenbarede en Herrens engel sig for Adam og sagde: Hvorfor bringer du offer til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det.

Og da talte engelen og sagde: Dette er et sindbillede på Faderens Enbårnes offer, Han, som er fuld af nåde og sandhed.“ (Moses 5:6–7.)

Således begyndte den gamle skik med udgydelse af blod og med brændofre. Den fortsatte fra Adam gennem israeliternes historie til Messias' komme. Den var bestemt til at være sindbillede på det store offer, Gud ville bringe med sin Søn, på grund af Hans kærlighed til menneskeheden.

Beretningen om Kain og Abel viser, hvor vigtigt det er at bringe et offer, der kan godkendes. „Nogen tid efter bragte Kain Herren en offergave af jordens frugt, medens Abel bragte en gave af sin hjords førstefødte og deres fedme. Og Herren så til Abel og hans offergave, men til Kain og hans offergave så han ikke. Kain blev da såre vred og gik med sænket hoved. Da sagde Herren til Kain: „Hvorfor er du vred, og hvorfor går du med sænket hoved?

Du ved, at når du handler vel, kan du løfte hovedet frit! men handler du ikke vel, så lurer synden ved døren ...“ (1. Mos. 4:3–7.)

Fordi Kain var agerdyrker, fandt han det bekvemt at ofre, hvad han havde, fremfor det Herren havde befalet. Denne beretning afslører den betydning, Gud tillægger det, at man bringer et offer, der er godkendt. Kain forsømte at forstå, at Gud øns-

---

Til illustration: Man må selv have en lille søn for at kunne værdsætte øjeblikkets angst hos abraham.

kede en speciel form for offer. Han ræsonnerede som så, at det, han havde, skulle være godt nok.

Beretningen om den prøve, Abraham blev sat på, giver hele Israel et eksempel på aldrig svigtende villighed til at ofre et acceptabelt offer. Men et menneske må selv have en lille søn for fuldt ud at kunne sætte sig ind i øjeblikkets pine hos Abraham, da den unge Isak spurgte: „Fader ... her er ilden og brændet, men hvor er dyret til brændofferet?" (1. Mos. 22:7.) Man må nødvendigvis erindre sig den afsky, Abraham nærede for menneskeofringer, som på hans tid blev praktiseret af afgudspræsterne. Og dog havde Abraham den rolige tro og lydighed til at kunne sige til sin lille søn: „Gud vil selv udse sig dyret til brændofferet." (22:8.) Hvor må Gud længes inderligt efter at se andre vise den samme villighed; som kong Benjamin sagde: „... som et barn ... villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge (os), ligesom et barn underkaster sig sin Fader." (Mosiah 3:19.)

Når vi så vender os til historien om Elias ser vi Guds kraft, der tilkendegiver værdien af blodofferet, da Elias kaldte ild ned fra himlen til at fortære et offer til den eneste sande Gud. (Se 1 Kong. 18:21–39.) Denne beretning har en skjult betydning; den er i en vis forstand et sindbillede på noget, der endnu var holdt tilbage fra Israel, og som vi vil hentyde til senere.

Ned gennem det gamle Israels historie ser vi Guds tjenere vise deres hengivenhed for Herren ved at bringe brændofre. Med korsfæstelsen af Faderens Førstefødte og Enbårne blev udgydelsen af blod og brændofre fuldbyrdet. Da nephiterne flokkedes i mørket på det amerikanske kontinent efter Kristi død, hørte de røsten fra Alfa og Omega forkynde lovens fuldbyrdelse. De blev belært om at holde op med deres gamle sædvane med at ofre hjordenes førstefødte. Guds Søn var blevet ofret som et offer for hele menneskeheden. I stedet for fik de befaling om at bringe som offer „et sønderknust hjerte og en angergiven ånd." (3. Nephi 9:20.) I de sidste dage har Herren gentaget denne befaling, idet Han har sagt: „Du skal bringe Herren, din Gud, et offer i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd ... på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste ..." (L&P 59:8, 12.)

Hvis vi tillægger denne befaling, der blev givet til nephiterne og til os, den samme betydning, som menneskene fordum tillagde brændofrene, har mange af os nødig at tænke over, om vi bringer Herren et offer, Han kan godkende.

Måske bringer vi ligesom Kain et offer, det er nemt for os at bringe, eller et i modstrid med det, som Gud har befalet, i stedet for at give os til at undersøge, hvorledes vi kan opfylde Guds forlangender. Hvad vil det sige at gå til bedehuset på Herrens dag og ofre gaver og sakramenter til den Allerhøjeste?

Ifølge ældste Bruce R. McConkie: *„Et sakramente* er en åndelig pagt mellem Gud og mennesket." Han siger: „I højeste, åndelige forstand består ofringen af et sakramente i at vise fuld hengivenhed for Herren, at ofre Ham et sønderknust hjerte og en angergiven ånd." *(Mormon Doctrine,* Bookcraft, 1966, pp. 662, 541–42.) I det 59. afsnit af Lære og Pagter giver Herren os altså instrukser om, hvornår og hvor vi skal bringe dette specielle offer. Selv om vore ofre er acceptable hver eneste dag, har vi fået særligt påbud om at gå til nadvermødet og bringe vort offer. Vi kommer for at forny vore pagter (ofre vore sakramenter) og for at bringe et sønderknust hjerte og en angergiven ånd (en gave) som offer. Hvis vi lytter til nadverbønnerne og føjer vort „Amen" til, fornyer vi vore pagter med Gud. Hvis vi gør dette med ærbødighed og i oprigtig hensigt, bereder vi os til at bringe et offer. Hvis så talerne og tilhørerne under den sidste del af nadvermødet er opfyldt af Helligånden, bliver vi opbygget ved Guds storhed og barmhjertighed af det håb, vi har i Kristus og af det behov, vi alle har for at omvende os fra vore overtrædelser. Denne velsignede årvågenhed kan føre til bedrøvelse efter Guds sind, et sønderknust hjerte, en følelse af anger, og til hjertets ydmyghed og sagtmodighed.

Hvis denne følelse i sandhed er efter Guds sind, er vort offer virkelig acceptabelt for Herren. Det er forskelligt fra alt andet af verdslig værdi, som f. eks. penge eller de førstefødte af vore hjorde.

Det kunne se ud til, at Herren har ført sine børn en lang vej, idet Han gradvis har måttet lede dem fra at ofre noget følbart, som f. eks. et lam eller en stud, til at ofre noget så ufølbart som en holdning eller en personlig indstilling. Dette er et helt andet offerbegreb. Det trænger sig ind i det indre menneske. Ingen andre vil kunne se om gaven er bedragerisk, for ingen andre end Gud eller dem, som Han har givet den gave at kunne skelne, vil bemærke denne gave eller dette offer.

Når man forstår, hvor vanskeligt det er at bringe et sådant offer, kan man undre sig over, om man nogensinde vil kunne bringe det acceptable offer. Det kræver et vist mod og en vis selvbeherskelse at betale tiende, fasteoffer og andre materielle ofre til Herren eller at undlade en længe ønsket luksusting, men det er nemmere at gøre det end at hengive sit hjerte, der er i en sørgelig tilstand, til omvendelse og sin ånd, der er brødebetynget, til sand hengivenhed. Hvorledes kan vi følge denne befaling?

Svaret, der er typisk for Herrens form, er ganske enkelt. Først er det nødvendigt at læse Skrifterne for at få en baggrund af kundskab om Gud. Et sådant studium drager os til Gud og giver os tilskyndelse og ønske om at holde Hans bud.

Lad mig som illustration henvise til en erfaring fra min egen barndom. Jeg husker, at da jeg begyndte at læse beretningerne om Guds profeter, gjorde det indtryk på mig at læse om den store, personlige styrke, sådanne mænd som Abraham, Josef og Nephi var i besiddelse af. At få kendskab til,

hvorledes de kunne tale med Gud og finde yndest hos Ham, syntes at åbne et vindue i min sjæl, som hidtil havde været lukket af glemselens slør. Min ånd længtes inderligt efter at vende tilbage til den forbindelse, den engang havde haft med Gud. I min tidlige teenage-alder, da tvivlen om Evangeliet begyndte at melde sig i mine tanker, tyede jeg til Mormons Bog med bøn om at få at vide, om den var sand, hellig Skrift. Da jeg læste beretningen om Nephi og hans brødre, gjorde den dybt indtryk på mig. Helligånden bar vidnesbyrd på en forunderlig måde om, at den bog, jeg læste, var guddommeligt åbenbaret. Fra den dag blev mit ønske om at tjene Gud styrket.

Dernæst må vi berede os, før vi bringer vort offer i form af et sønderknust hjerte og en angergiven ånd. Det gamle Israel valgte de fede af deres hjorde, lammene uden lyde. Det var utænkeligt at ofre noget, der var urent eller behæftet med fejl. På samme måde må vi fremstille et offer uden lyde. Selv om vi ikke tør håbe på at være fuldkomne, kan vi være ærligt angergivne. Det skal være ærligt, ikke forstilt eller hyklerisk. Ved tro, omvendelse og dåb kan vi få syndsforladelse gennem Kristi nåde. Behovet for denne proces fortsætter livet igennem. Når vi vedblivende omvender os fra vore synder og får tilgivelse for dem, følger der sagtmodighed og ydmyghed i hjertet (se Moroni 8:24–26.) I denne tilstand er vi rede til at bringe vort offer til Herren. Vi erkender Guds barmhjertighed og kærlighed. Samtidig sønderknuses vore hjerter af sorg og af glæde: af sorg over vore uværdige synder og af glæde over den frelse, som er købt med vor Herres smerte og lidelse. I denne tilstand er vor ånd angergiven, bodfærdig, uden vanære.

Hos nogle kan denne erfaring foregå i løndom, i et stærkt personligt forhold til Gud. Andre giver udtryk for deres oplevelse, når den hænder under faste- og vidnesbyrdsmøder, således at andre deler deres erfaring med dem. Men i hvert tilfælde er det analog med Elias' historie. Ild fór ned fra himmelen for at godkende et værdigt offer. Jesus lovede nephiterne, at „den, der kommer til mig med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, vil jeg døbe med ild og med den Helligånd". (3 Nephi 9:20.)

Hvilken styrke vi ville have, hvis vi ofte bragte dette offer på Herrens dag og i Hans bedehus, således som Han har befalet!

Er det ikke rimeligt at sige, at i Israels historie har vi et forbillede på, hvad der trænger til at ske med os allesammen i vort liv? Israel havde loven til at føre sig til Kristus. Israel begyndte med et materielt offer, og vil til sidst blive ført til at bringe et åndeligt offer. Der er sandelig behov for materielle ofre i vor livsførelse, men medmindre vi avancerer til det plan, hvor vi bringer det større, åndelige offer, som er et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, vil det ikke lykkes for os at nå et af de virkelige formål med dette liv. ○

Owen Cannon Bennion UMGUF-forstander i Orem (Utah) 22. ward, er instruktør ved Brigham Young University uddannelsesprogram for lamaniterne.

Ordinationer:
København Nordre Gren: 21. september 1969:
Allan Stig Petersen ordineret til ældste af broder Verner Buur.
17. maj 1970:
Wiggo Grandt Nielsen ordineret til ældste af broder Arne Jakobsen.
Nordsjælland Gren: 22. februar 1970:
Arne Christian Christensen ordineret til lærer af broder Arne Jakobsen.
København Gren: 17. maj 1970:
Jens Peder Kristensen ordineret til ældste af broder Benny Lindén.
Henrik Als ordineret til ældste af broder Benny Lindén.
Aage Amandus Bruun ordineret til ældste af broder Benny Lindén.
Jørgen Erik Hansen ordineret til ældste af broder Ib Hansen.
Johannes Albert Nielsen ordineret til ældste af broder Ib Hansen.
20. september:
Magne Jensen ordineret til ældste af broder Ib Hansen.
8. november:
Gert Petersen ordineret til lærer af broder Ib Hansen.
25. oktober:
Jørgen Olsen ordineret til diakon af broder Ib Hansen.
Rønne: 17. maj 1970:
Karl Rønholdt Madsen ordineret til ældste af broder Benny Lindén.
Hans Jørgen Rønholdt ordineret til ældste af broder Karl Rønholdt Madsen.
Esbjerg: 13. september 1970:
Arne Hansen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Bjarne Schmidt ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Aarhus: 13. september:
Arne Kristensen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Silkeborg: 27. september:
Allan Bruun ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Slagelse: 25. oktober:
John Erik Christensen ordineret til lærer af broder Bent G. Lindhardt.

Velsignelser:
Skive: 5. april 1970:
John Hougaard Olesens og Vivian Rysgaard Olesens tre børn, **Bent Hougaard Olesen, Lise Lotte Hougaard Olesen** og **Lona Hougaard Olesen,** alle velsignet af ældste Michael Welch.
København Gren: 1. november:
Freddie D. Christensens og Ingegerd B. F. Christensens datter, **Kristina Ingegerd Christensen,** velsignet af sin fader.
Aalborg: 1. november:
Leif Børge Klitgaards og Jette Hegner Reinau Klitgaards søn, **Thomas Hegner Klitgaard,** velsignet af sin fader.

Dødsfald:
Aalborg:
Den 10. august 1970 døde broder **Walther Albert Nielsen,** 51 år gammel. Æret være broder Nielsens mindel
Silkeborg:
Den 17. november døde broder **Abildrup Karl Peter Kristian Bruun,** 69 år gammel. Æret være broder Bruuns mindel
Aarhus:
Den 18. november døde broder **Finn Heger Holst,** 28 år gammel. Æret være broder Holsts mindel
Amager:
Den 15. marts 1970 døde søster **Olga Marie Riege,** 66 år gammel. Æret være søster Rieges mindel

BØRNENES SIDER

Smilelegen

AF BERNADINE BEATIE

Jørgen smækkede vredt døren til lejligheden i. Den gik op igen med det samme, og frøken Mikkelsen bankede i gulvet med sin stok.

„Kom tilbage, Jørgen, kom tilbage med det samme og luk den dør ordentligt," kaldte hun strengt.

Jørgen lod, som om han ikke hørte noget og løb så hurtigt hans ben kunne bære ham ned ad gangen til gaden. Han vidste, at han var uartig, men det brød han sig ikke om. Hans far og mor burde have fundet en anden end den gnavne, gamle frøken Mikkelsen til at bo hos ham, medens de besøgte deres venner ude ved kysten.

„Tredive minutter", mumlede Jørgen. Hvordan skulle han bære sig ad med at besøge sin bedstemor og være tilbage i løbet af tredive minutter? Frøken Mikkelsen var helt urimelig.

Jørgen sparkede til en lille sten på gaden. Den rullede rundt og standsede ved en blomsterkasse på hjørnet. Jørgen standsede og købte en rød rose til sin bedstemor. Hans øjne strålede. Måske bedstemor ville lade ham bo hos sig. Bedstemor kunne

forstå, hvad han følte med hensyn til frøken Mikkelsen og kunne telefonere til hende. Jørgen smilede. Han var ikke nødt til at gå tilbage og få skæld ud, fordi han havde smækket med døren til lejligheden.

Men for engangs skyld kunne bedstemor ikke forstå –. Skønt hun smilede og omfavnede Jørgen, da han overrakte hende rosen, rystede hun på hovedet og lo stille, da han foreslog hende, at han gerne ville bo hos hende istedet for med frøken Mikkelsen.

„Jeg tilbringer hver formiddag i min butik, Jørgen", sagde bedstemor. „Der kan jeg ikke se efter dig."

„Jeg kan passe mig selv," sagde Jørgen tvært. „Du vil bare ikke have noget med mig at gøre."

„Åh jo, det ved du udmærket godt, jeg vil, min lille ven." Bedstemor trak Jørgen ned på sofaen ved siden af sig. „Frøken Mikkelsen bor ofte sammen med dine venner. Deres forældre sætter stor pris på hende."

„Jeg kan ikke lide hende," protesterede Jørgen. „Heller ingen af mine venner bryder sig om hende."

„Hvorfor ikke?" spurgte bedstemor.

„Hun er gnaven og tvær. Hun fortæller aldrig historier eller laver sjov, ligesom dig bedstemor. Hun smiler ikke engang."

„Stakkels frøken Mikkelsen. Og hun var så smuk og munter, da hun var ung pige."

„Smuk", udbrød Jørgen forbavset.

„Ja. En af de smukkeste piger på hele Fyn." Bedstemor smilede mildt. „Jeg var jaloux på hende, fordi hendes øjne var blå som violer."

Det var svært for Jørgen at tro, at hans muntre, lykkelige bedstemor nogensinde havde været jaloux på frk. Mikkelsen. „Men hun er gammel, bedstemor, og hendes sorte kjoler er grimme. Du er ikke gammel – du er pæn."

„Det er, fordi jeg har dig, min lille ven, og din mor og far. Frøken Mikkelsen har ingen. Hun har brugt sin tid til at passe andre. Først var der en invalid søster, så var der hendes forældre, da de blev gamle, og der var næsten aldrig tilstrækkelig med penge."

„Hvorfor hjalp hendes venner ikke?" spurgte Jørgen.

„Vi forsøgte, men de fleste af os var meget fattige den gang," forklarede bedstemor. „Måske vi ikke var udholdende nok. Det er let at glemme andres bekymringer. Nu er hun gammel og ensom, og hun har ikke andet at se hen til end at passe andre menneskers børn."

Jørgen følte en klump i halsen. „Jeg er ked af, at jeg var uhøflig overfor hende, bedstemor," sagde han lavmælt.

Bedstemor lagde en arm omkring Jørgen. „Jeg kender en vidunderlig leg, du kan lege med frøken Mikkelsen," sagde hun.

Jørgen trak på skuldrene. „Hun vil ikke lege – hun kan ikke lide morskab."

„Men hun får det ikke at vide," sagde bedstemor. „Den hedder ‚smileleg' og for at vinde, må du få frøken Mikkelsen til at smile."

Jørgen troede ikke, at „smilelegen" kunne blive særlig sjov, men bedstemor syntes at være så glad for idéen, så han samtykkede.

„Godt," sagde bedstemor. „Og husk, at for at få et smil, må du give et. Hvis du vinder, vil jeg tage dig med i teatret i parken lørdag eftermiddag."

„Det vil ikke blive let", sagde Jørgen.

„Du kan sikkert godt finde på noget", sagde bedstemor.
Men da Jørgen langsomt gik hjemad, var han ikke sikker på, at han kunne få frøken Mikkelsen til at smile. Hun kunne ikke lide sjov, og hun mente, at det var fjollet at gætte gåder. Jørgen standsede ved blomsterboden på hjørnet; bedstemor smilede altid, når han tog blomster med til hende. Han tøvede et stykke tid, men så huskede han på, hvad bedstemor havde sagt om frøken Mikkelsens øjne, så han købte en lille buket violer.
Næsten hjemme blev Jørgens skridt tøvende. Han havde været meget længere væk end tredive minutter, og frøken Mikkelsen var sikkert meget vred.
„Ser man det, er det dig – og næsten til tiden," udbrød frøken Mikkelsen da Jørgen trådte ind.
„Jeg er ked af, at jeg kommer for sent frøken." Jørgen satte et stort smil op og overrakte hende violerne.
Frøken Mikkelsen måbede: „Til mig?"
„Ja, jeg tror, de vil pynte på Deres kjole." Jørgen så forhåbningsfuldt frøken Mikkelsen i øjnene, men hun smilede ikke. Hun hæftede dog violerne til halsudskæringen i sin kjole.
Jørgen gav et lille gisp fra sig. „Deres øjne har samme farve som violerne," sagde han.
Da listede et smil frem i frøken Mikkelsens øjne, det bredte sig til hendes læber, og hele hendes ansigt strålede, lysende og ungdommeligt.
„De smilede," udbrød Jørgen lykkeligt. „De er så pæn frøken!"
Der var et fjernt blik i frøken Mikkelsens øjne. „Det er meget længe siden, nogen har fortalt mig det, Jørgen."
„Fra nu af vil De ofte høre det," lo Jørgen. „For jeg vil lære Dem en leg."
„Jeg er ikke god til at lege," sagde frøken Mikkelsen usikkert.
„De kan lege denne – enhver kan – den hedder ‚smilelegen'".
Jørgen sendte frøken Mikkelsen et stort smil, og han var ikke det mindste forbavset, da hun gengældte smilet. O

Agernet og græskarret

La Fontaine fabel

En smuk september-dag strejfede Johannes omkring på landet. Der så han et stort, modent græskar hænge fra den spinkle stilk af græskar planten.
„Hvilken fejltagelse Skaberen har begået," tænkte han. „Jeg ville da have hængt det store græskar over på det høje egetræ der. Agernet er ikke større end min lillefinger, det ville se meget bedre ud på den mindre plante. Et stort træ burde bære store frugter og et lille, små frugter. Jeg skulle have været rådspurgt."
Mens han tænkte over det, lagde han sig til hvile under egetræet og faldt i søvn. Kort tid efter var der noget, der faldt ned på ham og vækkede ham. Da han førte hånden op til ansigtet, fandt han et agern, der sad fast i skægget. Hans næse blødte, og det fik ham til at forandre mening.
„Ak, dette lille agern fik min næse til at bløde. Hvad nu, hvis det store græskar var faldet ned i hovedet på mig."
Johannes var lysvågen nu, og han priste Skaberen, der *havde skabt alle ting såre godt*.

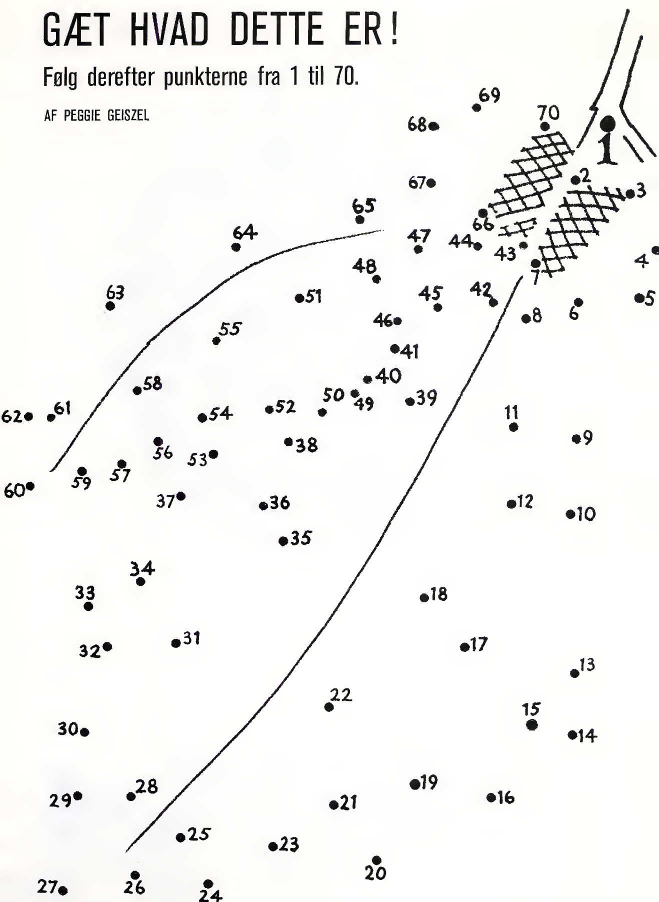

GÆT HVAD DETTE ER!

Følg derefter punkterne fra 1 til 70.

AF PEGGIE GEISZEL

Den præsiderende biskop taler til ungdommen om

at møde livets udfordringer

Lige fra begyndelsen har mennesket levet i en verden af modsætninger. Således blev det erklæret at skulle være, da Adam og Eva blev drevet ud af Edens Have, og Herren forkyndte: „... jorden skal være forbandet for din skyld; med møje skal du skaffe dig føde af den alle dit livs dage;
torn og tidsel skal den bære dig ...
i dit ansigts sved skal du spise dit brød ..." (1. Mos. 3:17–19).

Det er interessant at lægge mærke til udtalelsen: „jorden skal være forbandet for din skyld." Det lyder lige straks som et paradoks, indtil man et øjeblik tænker over nødvendigheden af, at der er modsætninger i livet. Der gives et punkt, ifølge hvilket man kan arbejde sig opad. Dette mål opefter skaber automatisk et punkt, efter hvilket man kan arbejde sig nedad. Uden denne modsætningernes lov, ville alle ting være faststående i tid og sted.

I Mormons Bog peger Lehi tydeligt på, hvorfor der må være modsætninger i livet, for at mennesket kan nå nogen som helst vækst eller fremgang: „Thi det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting. Hvis det ikke var så ... kunne retfærdighed ikke finde sted, ej heller ugudelighed og hverken hellighed eller elendighed, hverken godt eller ondt. *Og alle ting måtte følgelig være en sammenblanding i ét;* om der derfor skulle være ét legeme, måtte det nødvendigvis forblive som dødt og ville hverken have liv, død eller forkrænkelighed, ej heller uforkrænkelighed ... hverken følelse eller ufølsomhed.

Og følgelig skabtes det som noget uden værd, og der ville heller ikke have været nogen hensigt med dets skabelse ..." (2. Nephi 2:11-12; kursiv tilføjet).

I kraft af den visdom og indsigt, hvormed disse skriftsteder fremstiller det sande formål med modsætninger i livet, behøver de unge i Kirken ikke at lade sig forvirre af de falske røster, der råber på revolution og vold som midler til øjeblikkelig oprettelse af den fuldkomne verden. På vejen til evigt liv – som en åndelig og moralsk skolestue – konfronteres vi med stridigheder, fattigdom, uretfærdighed og nederlag. Alle mennesker bevæger sig enten opad mod fuldkommenhed og glæde eller nedad mod ufuldkommenhed og evig sorg og angst. Handlefriheden, muligheden for selv at vælge, hvad man vil gøre, kræver forhold, der må tillade den, som er voldsom, den syndige og den vellystige at foretage sig de ting, der tillader dem at give udtryk for deres tarvelige ønsker. Når de træffer sådanne valg, skaber de tilstande, der skader den uskyldige, forstyrrer freden, skaber nød og mangel og hinder den positive vækst og udvikling hos dem, som vil adlyde Herren ved at stræbe efter at opnå den fuldkommenhed, der i sin fylde vil opnås i evighederne.

Kirkens medlemmer må forvente at få problemer, der skal løses. Men de ved, at den produktive måde at løse disse problemer på, er metodisk anvendelse af loven og den oprettede myndighed. Intet medlem, som er i harmoni med Kirken, vil søge at møde vor tids problemer gennem ulydighed mod lov og orden, for „vi tror, at vi må være konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner underdanige og adlyde, ære og holde lovene." (Den 12. Trosartikel.)

Kun gennem lovlige og forfatningsmæssigt godkendte kanaler vil trofaste sidste dages hellige søge at møde vor tids udfordring om at bygge en bedre verden, hvor alle mennesker gennem personlig flid vil have mulighed for at vælge den vej, der fører opad til evig fred og glæde.

Et lille, larmende, voldeligt mindretal giver det, de kalder for Statskirken, skylden for al alendigheden i verden. Dette mindretal forsvarer omstyrtelsen og ødelæggelsen af det, som – det skal indrømmes – ikke er fuldkomment, men som dog er det eneste grundlag, hvorpå udviklingen kan opnås. De har ingen planer om – og langt mindre evner til – at forbedre selv de simpleste forhold, de så højrøstet beklager. Før et menneske har planerne, evnen og midlerne til at udskifte det, som ikke er fuldkomment i vort samfund med noget nyt og bedre, vil han bevæge sig bagud og nedad i stedet for fremad og opad.

Sidste Dages Helliges unge mennesker er vågne for vor tids udfordringer og problemer. De ved, at dette liv er en rejse. Det endelige mål, der rummer den fred og det overflod, de ønsker, findes ikke i fuldt mål på denne jord. Vejen til evig glæde er stejl og stenet; men det er spændende at vandre på den, og den fører til opfyldelse af alt, hvad de ønsker i retfærdighed. De byder klatreturen velkommen. Udfordringernes og modsætningernes vej er for dem en mulighed – ikke en tilintetgørelse. ○

Kærlighedens risiko

AF CATHERINE KAY EDWARDS
Illustreret af Ralph Reynolds

Endelig var det sket, det, som hun havde troet umuligt, det, som hun havde sagt aldrig ville ske for hende: det, som kun skete for andre, der var langt svagere, var sket for hende. Hun havde forelsket sig i en ikke-mormon. Å jo, hun havde været selvtilfreds og selvsikker. Hun havde medlidende betragtet ensomme kvinder, der sad i Kirken, nogle af dem måske med deres børn; men alle forekom de hende at være meget ensomme. Sædvanligvis var de delt i to grupper: de, som havde sluttet sig til Kirken som „omvendte", men hvis ægtemænd ikke var fulgt med, og de, som var opdraget inden for Kirken, men som på et eller andet tidspunkt ikke holdt stand og ikke lod tempelvielse være standard for deres ægteskab. Hvilken gruppe var den bedrøveligste? Og hvor trængte begge grupper dog til støtte fra Præstedømmet i deres liv! „Ikke hos mig", havde Jane lovet så ganske bestemt. Nu spurgte hun: „Hvad nu med mig?" i angst for det overvældende i denne situation, der ville påvirke ikke alene hende selv, men alle hendes efterkommere.

Der var gået tre år, siden hun havde forladt hjem og familie for at tage sig et job inde i byen og for at blive uddannet på handelsskolen. To og et halvt år var gået, siden den dag, da to mormonmissionærer havde banket på hendes dør – to og et halvt år siden hun af godhed havde budt dem indenfor, så de ikke skulle stå ude i den brændende sol – og derefter, dikteret af en vågnende, åndelig nysgerrighed, havde bedt dem komme igen.

Siden den tid havde Kirken været hendes liv. Hun, som havde været alene i en stor by, følte sig pludselig omgivet af de mest hjertelige mennesker. Hun, som havde haft tid nok til sin rådighed, opdagede, at der ikke var noget, der hed en doven, god mormon. Hun, som havde følt sig helt fortabt og utryg, havde fundet en hel ny verden af vanskelige spørgsmål og dermed følgende tilfredsstillende svar. Hun, som ikke havde haft nogen at holde sig til, havde vundet ny tillid som et af Guds elskede børn.

Hendes nye liv var rigt og stadig med nye oplevelser, men søstrene plejede at ryste på hovedet og sige: „Åh, Jane, hvor vil vi ønske, at du må finde en god sidste dages hellig ægtemand." Og indvendig var Jane enig med dem. Ægteskab, som altid havde hørt med til hendes pigedrømme, blev nu en stærkere del af den skæbne, hun ønskede sig.

Engang i et sjældent anfald af selvmedlidenhed og „jamen dog, livet går mig helt forbi," havde Jane sagt ja til at gå med til bal i sin bedste venindes kirke. Ruth var i en lignende situation

som Jane: hun var den eneste unge, ugifte pige i sin Kirke, derfor havde et fast venskab udviklet sig mellem dem.

At skulle træffe en, der var noget helt for sig, var bestemt det sidste, Jane kunne have tænkt sig, da hun den aften tog sin yndlingskjole af svagt lyserødt chiffon på. Hun havde allerede forligt sig med den kendsgerning, at det bal ville blive som så mange andre før i tiden, hvor de ældre mænd dansede med hende af pligt, og teenagerne bød hende op, fordi de ikke havde mod nok til at byde pigerne på deres egen alder op. Skulle hun derfor være blevet betaget, fordi der var en, der venligt prikkede hende på skulderen og bad om den næste dans? Ikke før hun vendte sig om og så lige ind i Ed Wilkersons klare, blå øjne.

Det var ikke kærlighed ved første blik, men hendes første indtryk var: *Han ligner en eller anden, jeg altid har ønsket at kende.* Og Ed? Hans første indtryk af Jane havde simpelthen været: *Hende vil jeg gerne træffe; jeg kunne tænke mig at lære hende bedre at kende.*

Aftenen forløb i en tåge af lys, musik og latter, men ellers kunne Jane ikke huske ret meget andet, før hun den aften lå i sin seng, smilende, stadig let skælvende – og nød tanken om, at de havde en aftale til næste fredag aften.

Så slog det ned i hende!

Hun, Jane McCombs, standhaftig mormon, urokkelig kandidat til et tempelægteskab, havde taget imod en aftale med en ikke-mormon, som var et godt medlem af sin egen kirke. Sandt nok, hun havde af og til haft aftaler med andre ikke-mormondrenge; men det var der ingen, der rynkede panden over i Oklahoma, hvor der var mangel på unge mænd på hendes alder, men . . . hun kunne lige så godt indrømme det: denne aftale var anderledes. Helt anderledes!

Jamen – tænkte hun – der kan da bestemt ikke være noget galt i det. Han er sådan et vidunderligt menneske. Han hverken ryger eller drikker, han er ikke støjende, og sikkert heller ikke vulgær. Han ved, hvordan man ler og morer sig; han opfører sig pænt og hensynsfuldt; han er måske lidt tilbageholdende, men alligevel udmærket at være i selskab med. Han er kort sagt en rigtig, ung mormon bortset fra én ting: han er bare ikke mormon.

Frem og tilbage fløj disse tanker hele natten. Om og om igen genoplevede hun, hvorledes de havde moret sig og opregnede hans gode sider, men også hver gang vendte hun tilbage til det faktum, at han ikke var af hendes tro. Endelig, lige før hun faldt i søvn, fandt

hun en løsning: hun ville gå ud sammen med ham – det var det hele. Hun ville ikke lægge noget alvorligt i det; hun ville blot være taknemmelig, fordi hun havde fundet en, med hvem hun kunne dele ren, kristen fornøjelse. Hun ville jo alligevel ikke gifte sig med andre end en god bærer af Præstedømmet, og hun havde hånd i hanke med sine følelser. En lumsk tanke løb gennem hendes hjerne, idet hun spekulerede på, om ikke Ed netop i samme øjeblik sagde til sig selv: „Hun er jo virkelig en nydelig pige, men hun er mormon! Nå, det er jo heller ikke noget alvorligt, vi skal bare ud sammen."

Hvorledes skulle hun beskrive de følgende uger, hvor hun og Ed kom hinanden nærmere og nærmere? De kunne lide eller ikke lide de samme ting, havde mange problemer fælles, drømte de samme drømme og havde de samme mål. De foretog sig en masse forskellige ting og opdagede, at alting var morsomt, når de var sammen om det. Der var ikke noget virkeligt alarmerende i deres forhold, eller noget, der kunne få jorden til at ryste; de passede sammen som et smukt puslespil – hvor der manglede én brik.

Kun en, eneste brik manglede der, men hvad nytte er et puslespil til, når der mangler et stykke, og det stykke så oven i købet er meget vigtigt, idet det som prikken over i'et fuldender skønheden? Jane erkendte det – og Ed erkendte det.

Jane begyndte også at få vanskeligheder. Sommetider styrtede hun sig helt vildt ud i kirkeaktivitet og studium, til andre tider skulle hun tvinge sig selv til at gå til møder. Sommetider elskede hun hvert ansigt, hun så i Kirken, til andre tider var hun studs, når man hilste på hende. Den ene dag lovede hun sig selv aldrig mere at se ham, for så næste dag at jamre over, at hun ikke kunne leve uden ham. Når hun bestemte sig for at ville gå ud med andre, tog hun nøje bestik af emnerne – og klamrede sig endnu tættere til Ed. Sommetider var den følelse, de havde af at høre sammen og være ét, altfor smertelig for dem begge at holde ud.

En søndag, da hun ville skynde sig hjem fra nadvermødet, standsede biskop Pratt hende og bad hende gå ind på hans kontor et øjeblik. Hun adlød øjeblikkeligt og gerne, for hun respekterede virkelig sin biskop, og hun var klar over, at hun ikke kunne gå længere uden vejledning fra Præstedømmet. Hun havde dog trukket dette øjeblik ud i lang tid – skønt hun vidste, det måtte komme.

„Jane, jeg er glad for, at du kunne afse disse par minutter," begyndte han efter nogle få indledende bemærkninger. „Jeg har i den sidste tid ønsket at tale med dig, men det så ud til, at jeg aldrig kunne få fat i dig efter møderne. Der er noget, der bekymrer dig, ikke sandt?"

Jane sad spændt i stolen og stirrede ned på sine nervøst bevægende fingre – men hun fik dog sig selv til at nikke „Jo".

„Vil du ikke nok fortælle mig, hvad det er, der er i vejen, Jane. Jeg vil så gerne hjælpe dig, og jeg tror, at du ønsker, at jeg skal hjælpe dig."

Langsomt begyndte hun at fortælle om sig selv og en høj, lys, ung mand, som repræsenterede alt, hvad hun ønskede sig af livet, samt om en situation, hun var fuldstændig uforberedt til at kunne klare. Biskoppen hørte nøje efter; af og til nikkede han eller stillede et spørgsmål.

„Javel, jeg forstår dig godt. Det her er et problem, men det lyder sandelig, som om han er en fin, ung mand."

„Det er netop det, han er, biskop Pratt; han *er* så fin. Hvis han havde været højrøstet, dominerende eller på anden måde en kedelig fyr, så kunne jeg droppe ham så let som ingenting, men det er han altså ikke. Jo mere jeg lærer ham at kende, des mere finder jeg at beundre. Han er – han er – øh, han er faktisk mormon – han er bare ikke selv klar over det."

Biskoppen smilede til hende og sagde: „Du har lige ramt et af de sørgeligste problemer for en biskop eller en missionær eller blot for ‚en almindelig mormon'. Jeg har truffet mange mennesker, som kunne have været så vidunderlige mormoner, nogle, som havde fået ‚lektierne' og har været lige ved at blive døbt, men som så af en eller anden grund ikke blev døbt alligevel. Hvad ville det dog ikke betyde for dem at kunne dele vore velsignelser, og hvilken udvikling kunne de ikke have fået! Kirken trænger til dem – men de trænger endnu mere til Kirken."

„Åh, ja," sagde Jane ivrigt. „Sommetider har man lyst til at slå dem oven i hovedet og råbe: Kan I da ikke forstå, hvad denne Kirke er? Er I ikke klar over, at dette er det største, der nogen sinde kan hænde jer?"

Biskoppen lo af hendes udbrud. Jane lo med og opdagede pludselig og med taknemmelighed, at hun for første gang i flere uger havde slappet fuldstændig af.

„Jane," sagde han alvorligt, „jeg har ikke i sinde at sige til dig, at du skal lade denne unge mand gå, men jeg vil bede dig om noget, som er vanskeligere. Jeg vil gerne, at du på din egen måde, når du synes, at tidspunktet er inde til det, åbner skønheden i Evangeliets plan for ham. Du må være meget stærk i din tro og hele tiden være et levende eksempel på Evangeliet. Elsk ham og undervis ham; men hvis du ser, at han forhærder sit hjerte mod Kirken, så må du have styrke gennem den Helligånd til at forlade ham og begynde et nyt liv."

Jane følte sig overvældet ved tanken om den enorme opgave. Hun havde haft forskellige stillinger i Kirken, men ingen så overvældende som denne kaldelse, og ingen, der havde betydet så meget for hende.

„Jeg er klar over, hvad det er, jeg beder dig om, men du vil ikke være alene. Mine bønner vil følge dig, og hvis du ønsker det, også mine rådgiveres bønner, men den største hjælp skal komme fra den Helligånd. Vind megen styrke gennem bøn og faste. Spørg dig selv hver eneste dag, ja, hver eneste time: ‚Hvad betyder et tempelægteskab for mig? Hvad betyder Præstedømmet?' Du har levet uden Præstedømmet i dit hjem. Ønsker

du altid at leve på den måde? Hvad betyder Evangeliet virkelig i dit liv?" Jane McCombs gik hjem med biskoppens velsignelse og en ydmyg bøn i sit hjerte. Aldrig før havde hun følt sig så ydmyget og alligevel så spændt på fremtiden. Aldrig havde hun haft så stærkt brug for Gud.

Det er ikke muligt at beskrive de følgende par uger: der var øjeblikke, hvor hun følte sig i den syvende himmel og øjeblikke i frygtelig pine. Lidt efter lidt begyndte hun at fortælle Ed om nogle af Kirkens principper og forklare, hvad det vil sige at være mormon. Alene tilbragte hun megen tid med alvorligt studium og med at spørge sig selv: *Hvad betyder Kirken for mig?* Når hun syntes, det blev for meget for hende, gik hun til biskoppen, som altid kendte de rette ord til at trøste hende med. Hun fortalte nogle af wardets medlemmer ganske kort om sit problem og var dybt bevæget over deres bønner og gode ønsker for hende. Alle forsikrede hende, at en, der var så vidunderlig, bestemt måtte kunne se sandheden i Evangeliet.

Og der var springbrættet.

Der var den første gang, han gik til Kirken sammen med hende og opdagede, at han allerede kendte og respekterede mange af medlemmerne. Alle viste ham venlighed og gav ham et stærkt indtryk af Sidste Dages Helliges begejstring og glæde.

Der var mistilliden hos Eds familie til at begynde med, da deres søn viste tvivl angående familiens religion; men Janes hjertelighed og Eds ærlige søgen blødgjorde dem noget, for han havde altid været en god søn, og de måtte stole på ham, også i dette.

Og der var GUF-festerne, tenniskampene med ældsterne, middag hos biskop Pratt og hans familie, stavskonferencer, og søndagsskolens undersøgerklasse. Det var en herlig tid, mens Ed lærte mormonerne og deres livsfilosofi at kende – og det var en tid, hvor Jane forstod, hvor meget hun ønskede sin skæbne beseglet til hans.

Nogle uger senere sad Jane alene i sit værelse og prøvede at læse en bog – men hendes tanker var hos Ed. Hun lukkede øjnene i træt koncentration, for det var ikke gået så godt i den sidste tid. Der havde hele tiden været nogen tvivl i hans sind, men under disse samtaler, de havde haft, havde der været vigtige ting, han ikke kunne acceptere, og situationen lovede ikke godt. Det var, som om der var en krise på vej, som om noget i ham syntes at gøre en sidste, stærk modstand.

Hun undrede sig – mon det hele skulle have været forgæves? Skulle alle hendes bønner og bestræbelser ende her? Hvad ville der ske, hvis han ikke ville acceptere Kirken? Ville hun alligevel elske ham, gifte sig med ham og håbe på, at han med tiden ville forandre mening? Ville han væmmes ved hende og ved Kirken og for altid forlade hende? Hvis det var tilfældet, hvorledes skulle hun så lægge nye planer for sit liv? Ville dette gøre hende bitter mod Kirken? Eller ville han acceptere hele den skønne sandhed, og ville de sammen – gennem Præstedømmet, danne en evig enhed af kærlighed?

Pludselig hørte hun en kraftig banken på døren og Eds stemme kalde på hende. Hurtigt åbnede hun døren.

„Jeg er virkelig ked af at forstyrre dig på denne måde, Jane, men jeg har noget på hjerte, og jeg er nødt til at tale med dig. Lige nu – har du tid?"

Uden at sige et ord gik hun ud til ham og lukkede døren efter sig. De gik rask til – forbi adskillige husblokke uden at sige et ord. Dybt bekymrede tanker fór gennem hendes hjerne; hun længtes efter at lægge sin hånd i hans, men alligevel var hun bange for at gøre det.

Endelig standsede han ved det gamle, forvredne træ i byens park, et af deres yndlingssteder, og hun satte sig på en lav gren. Det var en af de sjældne, månelyse aftener, skyfri og stille.

„Jane, jeg – jeg foretog mig noget meget usædvanligt i aften."

Hun spekulerede på, hvad hun skulle sige, men kunne ikke drive det til mere end et svagt „Åh!" *Hjælp mig at hjælpe ham,* skreg det inden i hende.

„Jeg bad i aften. Nej, du må ikke le, det er alvorligt dette her. Ser du, jeg troede, jeg havde bedt før, men det havde jeg i virkeligheden ikke, i hvert fald ikke som nu. Jeg har heller aldrig oplevet det, jeg nu oplevede. Fred, Jane. Dejlig, virkelig, fuldstændig fred, som jeg aldrig havde turdet drømme

Missionærafløsninger:
Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:
18. oktober:
Kerry Biorn fra Gladstone, Oregon, efter sidst at have arbejdet i København.
Paul Michelsen fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.
18. november:
John Larsen fra Payson, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense.
Ron Fryer fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense.

Bryllup
Den 22. august viedes broder **Jørn Ulf Eriksen** og søster **Lise Elsebeth Petersen,** begge Nordsjælland Gren, og den 26. august blev de i templet i Schweiz viet for tid og evighed. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

om. Ældsterne blev ved med at sige til mig, at jeg skulle bede med oprigtigt hjerte, og alligevel gjorde jeg det ikke helt, og mit sind har været plaget med tvivl og frygt. Men i aften knælede jeg ned og bad mere helhjertet, end jeg ville have troet det muligt." Hun sad fuldstændig ubevægelig; hun mærkede kraften i denne stærke, nye tro, og hun undrede sig over, at han fandt hende værdig til at dele den med sig.

„Da var det, som al min tvivl blev fjernet, og jeg så det hele så klart som krystal, så smukt. Alle mine grunde til at tvivle om Kirken var borte. De var ikke så vigtige, selv om folk måske vil tro, at jeg sluttede mig til Kirken for din skyld. Jeg ved, at Joseph Smith var en profet, at de Sidste Dages Helliges Kirke er Kristi egen, sande Kirke på jorden. Alt, hvad jeg nu ønsker, Jane, er at blive en god mormon. Jeg ønsker ikke at gøre dette halvt, men jeg ønsker at hengive mit liv og mine drømme til at være et godt medlem af Kirken, en god broder for mine medmennesker og en god ægtemand for dig. Jeg ønsker at udvikle mig sammen med dig gennem al evighed. Jeg trænger til dig, Jane, og jeg elsker dig!"

Hun sad ganske stille. Tårerne var begyndt at komme frem og falde stille, ubemærket.

Kære Fader i Himmelen, hørte hun sit hjerte sige, *hjælp mig til aldrig at glemme dette øjeblik eller skønheden i hans sjæl. Tilgiv mig min tvivl og mine beklagelser. Gør mig værdig til ham. Tilgiv mig også min største svaghed, som jeg nu erkender: min selviskhed. Siden jeg har lært ham at kende, har jeg mest tænkt på at få ham til at blive mormon, for at han kunne tage mig til templet. Tilgiv mig, at jeg har tænkt mere på mit eget behov end på en andens langt større behov.*

Hun så på det ansigt, der var hende så kært, og kærtegnede det let med fingerspidserne. Et glædessmil oplyste hendes ansigt og fik det til at ligne hans. *Kærlighedens risiko,* tænkte hun, *og trygheden ved sandheden!* ○

Kirkens

AF H. PARKER BLOUNT*

Om aftenen den 27. juni 1844 led profeten Joseph Smith og hans broder Hyrum martyrdøden i Carthage, Illinois. Således endte Profetens gerning efter kun 14 års officiel tjeneste, netop som den nye Kirke var nået til den største krise i sin historie. Trods Profetens advarsler var folket faktisk uforberedt til den frygtelige tragedie, der var over dem.[1]

Nogle af medlemmerne af De Tolvs Råd befandt sig på dette tidspunkt østpå i en speciel mission med at forkynde Evangeliet og fremstille Joseph Smiths politiske synspunkter som uafhængig kandidat til posten som præsident for De Forenede Stater. Da de hørte om Profetens død, tog de straks af sted til Nauvoo. Med undtagelse af Willard Richards og John Taylor, som var med Joseph i Carthage, ankom de andre medlemmer af De Tolvs Råd til Nauvoo den 6. august.[2]

Profeten Joseph Smiths død førte også til, at Sidney Rigdon, 1. rådgiver til Joseph Smith i Kirkens Første Præsidentskab, vendte tilbage. Rigdon, som stik imod Herrens vilje havde bosat sig i Pittsburg, Pennsylvania[3], ankom til Nauvoo lørdag den 3. august 1855. Han blev inviteret til at deltage i mødet i Rådet den næste dag sammen med Willard Richards, Parley, P. Pratt og George A. Smith[4].

Under dette møde fremførte Sidney Rigdon sit krav om at blive leder for Kirken.

Ældste Rigdon talte ud fra ordene: „Thi mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine, lyder det fra Herren." (Es. 55:8.) Han fortalte om et syn, som – sagde han – Herren havde vist ham vedrørende Kirkens situation og sagde, at der skulle udpeges en leder, der skulle bygge Kirken til Joseph, således som han havde påbegyndt den.

Han sagde, at han var identisk med den mand, som de fordums profeter havde sunget om, skrevet om og jublet over, og at han var sendt til at udføre det selv samme arbejde, som havde været alle profeternes emne i enhver forudgående generation[5].

Under mødet om eftermiddagen den 4. august underrettede ældste William Marks præsident for Nauvoo Stake, efter anmodning fra Sidney Rigdon forsamlingen om, at der ville blive holdt et specielt møde inden for de næste få dage; mødets formål var „at vælge en leder, (Præsident og Værge)"[6].

Onsdag den 7. august mødtes så apostlene, højrådsmedlemmer og højpræsterne kl. 4 om eftermiddagen til møde. Brigham Young kaldte Sidney Rigdon op for at fremsætte en udtalelse til Kirken om det syn og den åbenbaring, han havde modtaget.

Rigdon forklarede sin stilling således:

Mit ærinde er at besøge de hellige og tilbyde mig selv som deres leder. Jeg havde et syn i Pittsburgh den 27. juni. Det blev ikke vist mig som et „åbent" syn, men snarere som en fortsættelse af det syn, der er omtalt i „Lærdommens og Pagtens Bog".

Det blev vist mig, at denne kirke skal bygges til Joseph, og at alle de velsignelser, vi modtager, skal komme gennem ham. Jeg er blevet ordineret

Præsident

til at være ordfører for Joseph, og jeg skal tage til Nauvoo og sørge for, at Kirken styres på rette måde. Joseph indtager samme forbindelse med denne kirke, som han hele tiden har haft. Ingen mand kan blive Josephs efterfølger.
Riget skal bygges op til Jesus Kristus gennem Joseph; der skal stadig være åbenbaring. Den dræbte Profet står stadig i spidsen for denne Kirke; hvert kvorum bør stå, som I stod under jeres tvætninger og indvielser. Jeg er blevet indviet til at være ordfører for Joseph, og jeg fik befaling om at tale for ham. Kirken er ikke opløst, selv om vor leder er borte.
Det kan godt være, vi nærer forskellige følelser om denne sag. Jeg er blevet kaldet til at være ordfører for Joseph, og jeg ønsker at bygge Kirken op til ham; og hvis folket ønsker, at jeg skal indtage denne plads, ønsker jeg at gøre det ud fra det princip, at hver enkelt skal erkende det for sig selv.
Jeg foreslår mig selv som leder, vogter og hyrde for folket; med denne beslutning har jeg udført min pligt og gjort, hvad Gud har befalet mig, og folket kan selv bestemme, om de vil acceptere mig eller ikke[7].
Brigham Young, som talte efter Sidney Rigdon, behandlede emnet: Kirkens ledelse. I uddrag lød hans tale således:
Det er mig det samme, hvem der leder Kirken, om det så er Ann Lee; men der er én ting, jeg må vide, og det er, hvad Gud siger om det. Jeg har nøglerne og midlerne til at få Guds vilje at vide om det emne.
Jeg ved, at der er nogen i vor midte, som vil stræbe De Tolv efter livet, ganske som de gjorde med Joseph og Hyrum. Vi vil ordinere andre og overdrage dem Præstedømmets fylde, således at Præstedømmets fylde forbliver her, selv om man dræber os.
Joseph bekræftede på vore hoveder alle de nøgler og magter, der tilhører apostelskabet, og som han selv havde, inden han blev taget bort, og ingen mand eller gruppe af mænd kan komme imellem Joseph og De Tolv i denne verden eller i den kommende. Hvor tit har Joseph ikke sagt til De Tolv: „Jeg har lagt grundvolden, og I skal bygge derpå, for Riget hviler på jeres skuldre.“[8]
Brigham Young sluttede med at sammenkalde til en speciel konference den næste dag, den 8. august, kl. 10.00. Til stede skulle være „folket sammen med de forskellige kvorumer inden for Præstedømmet“[9].
Under denne specielle konference talte Sidney Rigdon i $1^1/_2$ time om emnet: valg af en leder for Kirken. Han var selv den leder, vogter eller hyrde, der skulle vælges.
Brigham Young sluttede morgenafdelingen af mødet med at fortælle de hellige, at hvis de ønskede at kende Herrens sind og vilje, måtte de møde op ifølge Kirkens orden og danne en forsamling af de forskellige kvorumer, et tribunal, hvis beslutning ikke kunne appelleres. Han forlangte en samling af kvorumerne kl. 2 samme eftermiddag til fællesmøde med medlemmerne[10].
Under eftermiddagsmødet, da Brigham Young rejste sig for at tale, blev han forvandlet for alt folkets øjne. De så ham i Profeten Joseph Smiths lignelse, både i skikkelse og stemme.
I sin tale fremførte han den påstand, at De Tolvs Kvorum skulle lede Kirken under Det Første Præsidentskabs fravær.
Det første, jeg påtager mig på De Tolvs og folkets vegne, er at stille nogle få spørgsmål. Jeg spørger de Sidste Dages Hellige: Ønsker I i dette øjeblik som enkeltpersoner at vælge en profet eller en „vogter“? Eftersom vor Profet og vor Patriark er fjernet fra vor midte, ønsker I så en eller anden til at vogte, vejlede og lede jer gennem denne verden ind i Guds Rige – eller ikke? Alle, som ønsker en eller anden person til at være jeres vogter eller profet, en ordfører eller noget andet, bedes vise det ved at oprække den højre hånd. (Ingen stemte.)
Hvis folket ønsker præsident Rigdon til at lede sig, kan de få ham; men jeg siger jer, at De Tolvs Råd har Guds Riges nøgler i hele verden.
De Tolv er udpeget af Guds finger ... De Tolv er en selvstændig gruppe, som har Præstedømmets nøgler – Guds Riges nøgler, som de kan anvende over hele verden; dette er sandt, så sandt hjælpe mig Gud! De kommer næst efter Joseph, og er som Det Første Præsidentskab i forhold til Kirken.
Ingen af jer kan besætte en profet, seer og åbenbarers embede, det skal Gud gøre.
Jeg gentager: Ingen mand kan stå

som vor leder, medmindre Gud åbenbarer det fra Himmelen.

Hvis I altså ønsker Sidney Rogdon eller William Law til at lede jer, eller en hvilken som helst anden, så er I velkommen til at vælge dem; men jeg siger jer i Herrens navn, at intet menneske kan sætte et andet mellem De Tolv og Profeten Joseph. Hvorfor ikke? Fordi Joseph var deres leder, og han har overgivet nøglerne til riget i deres hænder under denne sidste forvaltning – for hele verden; prøv ikke på at drage en grænse mellem Præstedømmet og Gud.

I kan ikke udvælge en profet; men hvis I lader De Tolv forblive og handle der, hvor deres plads er, så er Rigets nøgler hos dem, og de kan ordne Kirkens affærer og lede alle ting på rette måde[11].

Efter Brigham Young talte Amasa M. Lyman, William W. Phelps og Parley P. Pratt og gav hver især deres tilslutning til det, Brigham Young havde sagd[12].

Da brødrene havde afsluttet deres kommentarer, rejste Brigham Young sig og bad om afstemning blandt folket til „opretholdelse af De Tolv som Det Første Præsidentskap[13].

Da der var blevet stemt *for,* bad han de negative stemme. Ingen hænder blev rakt op.

I de tre følgende år blev De Tolvs Råd med Brigham Young som præsident, opretholdt som Kirkens Præsiderende Råd[14]. Den 5. december 1847 mødtes apostlene i Orson Hydes hjem, hvor de diskuterede en reorganisering af Det Første Præsidentskab. Orson Hyde fremkom med det forslag, at Præsident Brigham Young skulle være Kirkens Præsident, og det blev enstemmigt vedtaget. Der blev givet ham myndighed til at foreslå sine rådgivere[15]. En generalkonference blev holdt i Kirken fra den 24. til den 27. december. Den 27. blev Det Første Præsidentskab, bestående af Brigham Young, Heber C. Kimball og Willard Richards, enstemmigt opretholdt af de hellige[16].

Selv om udfaldet med hensyn til Kirkens ledelse så mærkelig ud for mange, så forholdt det sig således, at Joseph Smith havde forudset sin død og havde opstillet principper for overdragelsen af lederskabet. Disse principper var ikke nær så uklare, som man skulle tro efter tidens begivenheder at dømme.

Herren befalede Joseph Smith at kalde de tolv apostle[17]. De Tolv skulle udvælges og ordineres af de tre særlige vidner til Mormons Bog. Om eftermiddagen den 14. februar 1835 velsignede Det Første Præsidentskab (Joseph Smith, Sidney Rigdon og Frederick G. Williams) de tre vidner. Derefter forenede de sig i bøn og gik til sagen med at kalde de tolv apostle.

De herskede ingen tvivl i Joseph Smiths sind om den stilling, De Tolv indtog, eller om deres myndighed og nøgler i Kirken. Han forsøgte ved talrige anledninger at gøre deres stilling klar for folket. Joseph modtog en åbenbaring i Kirtland, Ohio, den 28. marts 1835, som afgjort fastslog apostlenes stilling. Herren sagde blandt andet, at disse tre præsiderende højpræster, valgt af Kirkens forsamling, dannede et kvorum af Kirkens Præsidentskab, og at tolv apostle, særlige vidner for Kristus, dannede et kvorum, „der har samme myndighed og magt som de tre før omtalte præsidenter“[18].

To år senere, den 23. juli 1837, fik Joseph i en åbenbaring at vide, at Præstedømmets nøgler tilhørte både Det Første Præsidentskab og De Tolv.[19] Videre bemærkede Profeten Joseph: „De Tolv er ikke underlagt andre end Det Første Præsidentskab . . . og hvor jeg ikke er, der er der ikke noget Første Præsidentskab over De Tolv.“[20]

Orson Hyde omtalte Profeten Josephs følelser og forudanelser vedrørende De Tolvs Råd: „Et bestemt sted, i overværelse af cirka 60 mænd, sagde han (Joseph):

‚Min gerning er ved at være til ende; jeg træder tilside for en stund. Jeg skal nu hvile fra mine gerninger, thi jeg har båret dagens byrde og hede, og nu træder jeg til side og hviler mig lidt. Og jeg ruller byrden af mine skuldre over på skuldrene af De Tolv Apostle. Så ret jer nu op‘ – sagde han – ‚og bær Riget frem‘.“[21]

Da medlemmerne af De Tolvs Råd var blevet valgt, blev de placeret efter anciennitet d. v. s. efter alder. Brigham Young kom efter Thomas B. Marsh og David W. Patten[22]. David Patten blev senere dræbt, og da Marsh, som var senior-medlem og præsident for De Tolv, forlod Kirken, blev Brigham Young senior-medlem[23]. Under et møde med De Tolvs Kvorum i Preston, England, blev Brigham Young enstemmigt opretholdt som præsident for De Tolv[24].

Med profeten Joseph Smiths død var der således skabt præcedens for, at senior-medlemmet og præsidenten for De Tolvs Kvorum skulle fremstilles for Kirkens medlemmer, så de kunne stemme på ham som Kirkens Præsident.

At dette præcedens blev skabt ses af nogle bemærkninger af John Taylor, der efterfulgte Brigham Young som Kirkens Præsident.

Vore stillinger . . . syntes at være tydeligt forklaret . . . Jeg indtog seniorstillingen i Kvorumet, og som den, der indtog den stilling — hvilket blev fuldt ud forstået af De Tolvs Kvorum ved Præsident Youngs død, da De Tolv overtog Præsidentskabet, og jeg blev deres præsident – placerede det mig i stillingen som Præsident for Kirken . . .[25]

Og der kastes mere lys over samme emne:

Når Kirkens Præsident dør eller på anden måde opgiver sit embede, falder ansvaret med at vælge hans efterfølger gennem åbenbaring på De Tolvs Råd. Hvis seniormedlemmet er kvalificeret dertil, overtager han embedet. Han ordineres af De Tolvs Råd, som har al den myndighed, der findes i Kirken[26].

Et udførligt svar på spørgsmålet om, hvem der skulle påtage sig ledelsen, når Det Første Præsidentskab blev opløst, blev givet af Wilford Woodruff. Da han blev spurgt: „Kender De nogen grund til, at de tolv apostle i tilfælde af Kirkens Præsidents død ikke skulle vælge en anden end præsiden-

ten for De Tolv til at være Præsident for Kirken?" svarede han:
Jeg kender adskillige grunde til, at de ikke skal. For det første: Ved Kirkens Præsidents død bliver De Tolv Apostle Kirkens præsiderende myndighed, og præsidenten for De Tolv er i virkeligheden Kirkens Præsident i kraft af sit embede — lige så meget medens han præsiderer over De Tolv Apostle, som hvis han præsiderer over sine to rådgivere ... For det andet: I tilfælde af Kirkens Præsidents død kræves der en majoritet af De Tolv Apostle til at udpege Kirkens Præsident, og det er meget urimeligt at antage, at flertallet af det kvorum kunne omvendes til at afvige fra den kurs, der er afmærket ved inspiration og som blev fulgt af apostlene ved Kristi død og af de tolv apostle ved Joseph Smiths død[27].
Selv om rangfølgen således ligger fast, er det godt at erindre sig, at Gud kalder en mand til at være profet, men folket bestemmer, hvem der skal være deres jordiske leder. „I kan ikke besætte en profet, seer og åbenbarers embede: det skal Gud gøre."[28] Men, *En mand kan være profet, seer og åbenbarer, uden at det har noget at gøre med at være Præsident for Kirken ... Joseph var Præsident for Kirken ... ifølge folkets afstemning*[29].

* H. Parker Blount er for tiden lærer og studerer til sin doktorgrad i uddannelsespsykologi ved Purdue University i Indiana. Han fuldførte en mission til De nordvestlige stater i 1960—61 og tog senere Master of Arts (omtr. som vort mag. art.) ved Brigham Young University. Han er gift med Shauna Olsen; parret har to børn og er medlemmer af Indianapolis (indiana) Stake, Purdue Ward, hvor broder Blount er medlem af halvfjerdsernes kvorums præsidentskab.

1 Leah D. Widtsoe, „Brigham Young, the Man of the Hour, Bookcraft, Salt Lake City- Utah, 1947; page 92.
2 Preston Nibley, „Brigham Young, the Man and His Works; Deseret Book Company, Salt Lake City, Utah, 1960; page 52.
3 Se Lære og Pagter 124:108, 109.
4 Documentary History of the Church, Vol. 7, page 223.
5 Documentary History of the Church, Vol. 7, page 224.
6 Documentary History of the Church, Vol. 7, page 225.
7 Documentary History of the Church, Vol. 7, page 229, 230.
8 Documentary History of the Church, Vol. 7, page 230.
9 Documentary History of the Church, Vol. 7, page 230.
10 Edward H. Anderson, „The Life of Brigham Young"; George Q. Cannon & Sons Co., Salt Like City, Utah, 1893; page 47."
11 Documentary History of the Church, Vol. 7, pages 232—235.
12 Documentary History of the Church, Vol. 7, pages 237—239.
13 Joseph Fielding Smith, „Essentials in Church History", Deseret Book Company, Salt Lake City, Utah 1961, page 389.
14 Leah D. Widtsoe, „Brigham Young, the Man of the Hour", page 96.
15 Joseph Fielding Smith, „Essentials in Church History, page 463.
16 Joseph Fielding Smith, „Essentials in Church History", page 463.
17 Se Lære og Pagter, afsnit 18.
18 Se Lære og Pagter 107:23, 24.
19 Se Lære og Pagter 112:30—32.
20 Daniel H. Ludlow, „Latter-day Prophets Speak"; Bookcraft, Salt Lake City, Utah 1948; page 215.
21 Journal of Discourses, Vol. 13, page 180.
22 Joseph Fielding Smith, „Essentials in Church History; pages 181, 182.
23 Preston Nibley, „Brigham Young, the Man and His Works"; page 23.
24 S. Dilworth Young, „Here is Brigham ..."; Bookcraft, Inc. Salt Lake City, Utah 1964; page 257.
25 John Taylor, „The Gospel Kingdom", discourses compiled by G. Homer Durham; The Bookcraft Company, 1943, page 192.
26 John A. Widtsoe, „Priesthood and Church Government"; Deseret Book Company, Salt Lake City, Utah 1962; page 284.
27 Daniel H. Lodlow, „Latter-day Prophets Speak", page 214.
28 Documentary History of the Church, Vol. 7, page 233.
29 „Discourses of Brigham Young" compiled by John A Widtsoe; Deseret Book Company, Salt Lake City, Utah 1943; page 138.

Kirkens præsident, som også er rådets præsident, udnævnes gennem åbenbaring og godkendes i sit embede ved afstemning i kirken.

Og på grund af embedets værdighed bør han præsidere over kirkens råd; og det er hans ret at have to andre præsidenter til at bistå sig, som er udpeget på samme måde som han.

Men om en eller begge to, som er blevet udset til at bistå ham, er fraværende, kan han præsidere i rådet uden en hjælper.
Og dersom han er fraværende, kan de andre præsidenter, begge eller den ene, præsidere i hans sted.

Lære og Pagter 102:9-11

BONNIE J. BABBEL*

Den vane at være taknemmelig

I går købte jeg flere meter stof og tråd, der passede til, for jeg ville sy mig en sommerkjole. Da jeg betragtede den blændende udstilling af hundredevis af trådruller, blev jeg mindet om et andet sted og et andet tidspunkt, da det var knapt med tråd, og da man værdsatte en synål.

I januar 1946, da jeg kun var tre uger gammel, blev min fader, Frederick W. Babbel, af Herrens Profet (Præsident George Albert Smith) bedt om at ledsage ældste Ezra Taft Benson på en speciel rejse til Europa. Deres opgave var at uddele hjælpemidler til de udslidte hellige i de krigshærgede lande og genoprette hele Kirkens program der.

Femten måneder efter vendte min fader hjem igen; denne oplevelse havde helt ændret hans liv. Også mit liv har ændret sig, siden jeg har hørt ham fortælle om tilstandene i Europa efter Verdenskrig II. Jeg er blevet mere opmærksom på den overflod af gode ting, jeg kan glæde mig over, og jeg er fuld af taknemmelighed for dem.

„Vil alle små børn, som er otte eller derunder, være så venlige at komme herop. Jeg vil gerne give hver af dem en gave."

Det var ældste Ezra Taft Benson, der talte. Han havde lige sluttet sin tale til over 500 hellige i den engang så store by Hamburg, Tyskland. Det var i foråret 1946. Hamburg lå i ruiner som følge af tusinder af bombeangreb.

Millioner af mennesker var endnu alt for fortumlede og svage af mangel på mad til at gøre ret meget andet end at vandre uinteresserede omkring i pjalter; deres ansigter og legemer afspejlede tydeligt krigens ødelæggelse.

Helt op foran i den store bombehærgede skolesal kom nu 60 børn, og de fik små gaver; sukkerstænger og andre søde sager af den første apostel, der besøgte Europa efter den nylig overståede kæmpebrand. Da de kom hjem til deres forældre, kunne man høre flere af dem spørge: „Mutti (Mor), hvad er det her for noget?"

Prøv at forestille jer børn, der er 6–8 år gamle, og som ikke kender en sukkerstang eller andre af den slags søde sager: Helt utroligt? Nej, ikke i Tyskland efter krigen.

Ældste Benson inviterede derefter alle mødrene til at komme op. De fik hver et stykke sæbe. Da denne simple gave blev lagt i deres hænder, begyndte nogle af dem at græde af taknemmelighed. De tilstedeværende kunne mærke, hvor dyb den taknemmelighed var.

Til sidst blev alle gravide eller ammende mødre kaldt frem. Der var 36. Hver af dem fik en stor californisk appelsin. Det var lykkedes ældste Benson at få dem hos en messesergent tidligt den samme morgen, da han forlod den nærliggende by, Bremen. Disse mødre kunne slet ikke tro deres store held.

Da en af disse mødre kom frem, fik hun øje på en rulle tråd og en nål, som ældste Benson havde taget op af sin taske, medens han tog de ting frem, som han delte ud. Hun henvendte sig til min fader, Frederick W. Babbel, som talte flydende tysk med hende og virkede som oversætter, og anmodede ham om at spørge ældste Benson, om hun ikke måtte få den nål og tråd i stedet for appelsinen. Da min fader oversatte hendes anmodning, nikkede ældste Benson blot; han kunne ikke sige noget for bevægelse.

Et øjeblik efter var denne moder på vej tilbage til sin plads med sin nål og tråd. Idet hun gik ned ad midtergangen, standsede Hjælpeforeningens præsidentinde hende og sagde: „Søster N. N., jeg ved, at du vil være villig til at dele din tråd og låne din nål ud til nogle af os andre, der trænger lige så meget som du."

Den følgende dag overværede ældste Benson og min fader et ikke bekendtgjort møde i resterne af en gammel skole i Hannover, Tyskland. Det var ved at blive mørkt, da de kom dertil. Papstykker var sat for de huller, hvor der engang havde været vinduesruder. Tænk jer deres overraskelse, da de kom indenfor og finder 20 små børn stående på stole på begge sider af midtergangen og med armene fulde af blomster. Da ældste Benson og min fader

* Bonnie June Babbel er datter af Frederick W. og June Andrew Babbel. Hun var tre uger gammel, da hendes fader af Det Første Præsidentskab blev kaldet til at ledsage ældste Ezra Taft Benson på en speciel mission til Europa. Bonnie afsluttede for nylig en mission til New England States, og har eksamen fra Brigham Young University.

begyndte at gå hen imod salen, spredte børnene blomsterne på gulvet, så de kom til at gå på et tæppe af levende skønhed! De var i den grad bevægede, da de begyndte mødet.

Straks efter begyndte det at regne. En stærk blæst gjorde det nødvendigt at lukke skodderne. Uden vinduer til at lade lidt lys komme ind fortsatte de mødet i næsten totalt mørke. Men det hurtigt dannede kor sang med sådan ånd og begejstring, at mørket syntes at forsvinde.

Som unge mennesker af i dag ser vi ofte overskrifter med indhold af misfornøjelse, forbrydelse, krig og had. Radio og TV præsenterer vedblivende rapporter og programmer, der afbilleder den forvirring og bitterhed, som næsten er rede til at opsluge os. Vi trænger til flere beviser på kærlighed, godhed, taknemmelighed og påskønnelse.

Selv i dag, når jeg står og skræller kartofler og kasserer skrællene, erindrer jeg . . .

Ældste Benson og min fader mødtes med Kirkens medlemmer i Saarbrücken, Tyskland – dengang den franske Zone. De hellige havde i flere uger prøvet at sikre sig en skive brød eller to, for at de kunne nyde nadveren. Eftersom det på det tidspunkt var umuligt at opdrive brød, havde de til sidst besluttet, at de ville bruge kartoffelskræller i stedet for brød. De måtte betale næsten $100 (ca. dkr. 750,00) for en skæppe skræller – uden kartoflerne. Ældste Benson forsikrede dem senere, at han var vis på, at Herren accepterede deres offer.

Det er så nemt at være taknemmelig for store ting, men vi overser ofte de små ting, idet vi ikke erkender, at det er den VANE at være taknemmelig, vi trænger til at udvikle.

Hvor ofte har ikke min fader mindet vor familie om et af de dejligste løfter, Herren har givet:

Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham hundrede fold, ja, mere. (Lære og Pagter 78:19.) O

Fra Missionens Præsidentskab

Vor mission går fremad i store spring, vore ledere ude over landet er stærke, de Hellige styrker hinanden ved at holde og erindre det største bud: at elske Herren af hele jeres sjæl, sind og styrke og jeres næste som jer selv. Hver eneste af jer bekymrer sig mere om sin næste, om de nye medlemmer, om undersøgerne og om den, som I måske har det store privilegium at belære om Evangeliet og bringe ind i Kirken — og i *kan*, hver eneste af jer, bringe et nyt medlem ind i Kirken i år, hvis I virkelig tilstrækkeligt gennemfører den store familiehjemmeaften-plan.

Hvilken stor chance at kunne tjene et medmenneske, føre ham ind i Kristi fold ved at indbyde ham til at komme og træffe de Hellige ved denne store åndelige hjemmeaften! Vær ikke bange, erfaringen lærer os, at alle, som kommer én gang, er glade for det og ønsker at komme igen, og mange har sluttet sig til Kirken igennem denne plan.

Og hvorledes med dem, der ikke er aktive? Hvor længes de efter at komme tilbage! Hvor koldt er der ikke udenfor, de har brug for jer, de kalder på jer, næsten i fortvivlelse, og siger: Tag os tilbage! De ønsker os, elsker os, således som Kristus elsker os. Mange er kommet tilbage, og mange flere vil komme. Stil blot jer selv det spørgsmål: Ønsker jeg at elske dem højt nok til at tilgive dem deres små overtrædelser, deres små fejl, og ønsker virkelig at få dem tilbage til Kirken? Med en oprigtig bøn og et kærligt hjerte vil du måske være den, der frelser din næste. Ønsker du stærkt nok at frelse ham, så du selv efterlever alle budene?

Jeg tror bestemt at I gør det. Jeg ser vore grene vokse, vore smil og vor gode vilje udstrækker sig til alle mennesker allegevne og Herren har ikke ladet os være alene, Han har givet os missionærerne — Gud velsigne deres sjæl — I kan også lade dem vide at de tæller med. Vær venlige imod dem, elsk dem. De vil huske jer hele deres liv. Dette fik vi et bevis på under de danske søskendes besøg i Salt Lake City. Spørg blot alle dem, der var med!

I har også en præsident og hans hustru, som elsker jer, som vil tjene jer hver eneste time, dag eller nat, som forstår de ensomme, de gamle, de unge, de aktive, de uaktive, de nedslåede, og dem hvis held har svigtet, og som Kristus sagde: Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Jeg efterlader jer disse sidste ord: Sæt blot jeres eget hjem i orden, følg så det store hjemmeaften-program, støt det, lev efter det, opsend bønner for det og elsk det, så vil det behandle jer godt, det råber efter støtte fra jer alle, og det er det samme, som det vil gøre for jer.

Det vil frelse jeres egen familie, og hvad kunne være vigtigere? Og det vil bringe fred og lykke ind i jeres hjem og også bringe nye medlemmer ind i Kirken. Prøv det. Vær glad for det. Efterlev det.

Vær gode ved jer selv. Efterlev Evangeliet. Lev et kristuslignende liv. I vil få velsignelser ved at leve således.

For hver dag elsker jeg jer mere og mere.

Jeres hengivne broder
Paul L. Pehrson,
missionspræsident

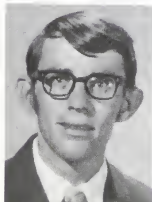
Missionærankomster:
Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

31. august:
Dieter Hansen fra Silkeborg, beskikket til at arbejde i Helsingør.

15. oktober:
Dorrit Sølbæk fra Odense, beskikket til at arbejde i Randers.

5. november:
Donnie Ray Hudson fra Phoenix, Arizona, beskikket til at arbejde i Næstved.

Robert Murdock fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i København.

16. november:
Allan Bruun fra Silkeborg, beskikket til at arbejde i Roskilde.

DÅB
Slagelse: 13. juni 1970:
Judith Yvonne Leal Taylerson, døbt af ældste Glen Jensen, håndspålæggelse ved ældste Nick Bowler.
København Gren: 17. oktober:
Ruth Sonja Maria Villefrance, døbt af ældste Mark Millet, håndspålæggelse ved ældste Curtis Parker.
19. november:
Helle Merete Herlet, døbt af ældste Curtis Parker, håndspålæggelse ved ældste Eivin W. Larsen.
Centrum Sjælland: 7. november:
Bodil Hansen Bertelsen, døbt af ældste Craig Evans, håndspålæggelse ved ældste Val B. Hansen.
21. november:
Carroll Klestrup, døbt af ældste Craig Evans, håndspålæggelse ved ældste Val B. Hansen.
Inés Klestrup, døbt af ældste Val B. Hansen, håndspålæggelse ved ældste Craig Evans.
Aarhus, 8. november:
Helle Maibritt Andersen, døbt af ældste Kerry Rasmussen, håndspålæggelse ved ældste Kent Marchant.

Bryllupper:
Odense:
Den 18. april 1970 viedes søster **Kirsten Sølbæk** og broder **Ole Halvorsen.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!
Aalborg:
Den 5. september viedes søster **Else Nielsen** og broder **Jan Rosdal Quistgaard.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Fødselsdage:
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Anna Holmquist, København, 65 år den 9. marts.
Anna Marie Jensen, Odense, 80 år den 18. marts.
Carla Nielsen, København, 75 år den 19. marts.
Edmund Axel Karl Nielsen, København, 85 år den 22. marts.
Anna Marie Jensen, Odense, 80 år den 18. marts. den 27. marts.
Hanne Sahl, Løgstør, 65 år den 27. marts.
Carl Kühnell, Aalborg, 65 år den 28. marts.
Benned Holden Jørgensen, Silkeborg, 80 år den 29. marts.

Officiel tilladelse til vielser

Den 20. november 1970 var en historisk dag i den danske mission, idet Kirken på denne dag fik officiel tilladelse til at forrette vielser af sine medlemmer med fuld lovlig gyldighed.
Allerede samme dag foretog missionspræsident Paul L. Pehrson den første vielse, idet broder **Hugo Niels Hansen** og søster **Helle Merete Herlet** blev viet i missionshjemmet på Dalgas Boulevard i København.
Siden da er yderligere tre par blevet viet af præsident Pehrson, nemlig
Knud Erik Petersen og **Else Christensen** den 21. november i Aalborg Gren, **Preben Klitgaard** og **Henny Agnete Klausen** den 21. november i Aalborg Gren og **Kay Johan Schultz** og **Birthe Andrea Rasmussen** den 4. december i København Gren.
Vi bringer hermed et billede af det første par, der blev viet af præsident Pehrson, Hugo Niels Hansen og Helle Merete Herlet.

Med danskere i Zion

Generalkonference i Salt Lake City! En betagende oplevelse. En oplevelse, som enhver Sidste Dages Hellig drømmer om. I 1970 gik drømmen i opfyldelse for ca. 180 brødre og søstre fra Danmark. Og enhver af de 180 kan fortælle, at virkeligheden kan være endnu smukkere end en drøm. Det var simpelthen vidunderligt at opleve Zion.

Med Danmarks Mormonkor som grundstamme begyndte korets daværende præsident Henri G. Olsen sammen med broder Fynn Lykkegaard Nielsen for 2 år siden at kapre deltagere til turen, som broder Lykkegaard Nielsen med stor dygtighed arrangerede sammen med tidligere missionspræsident Don L. Christensen. Og den 30. september 1970 lettede en af World Airway's charterfly fra Kastrup Luft-

havn med kurs mod Salt Lake City. De mange danskere i denne by havde glædet sig til vort besøg og tog imod os med stor hjertelighed. Hvem af os har vel nogensinde før mødt så stor en gæstfrihed, som den vi nu oplevede? De åbnede deres hjem for os. De gav os mad og husly og hjalp os på enhver måde. De stillede biler til rådighed for os, ja nogle endog kreditkort til benzin. Nogle havde taget fri fra arbejde for at kunne betjene os, og de fulgte os til møder, til festligheder, til koncerter med Danmarks Mormonkor, i templet og på udflugter. Søstrene i den danske gren arrangerede spisninger for os. Mange aftener tilbragte vi som gæster i hjemmene ved hyggelige selskaber, som de arrangerede til ære for os. Vi blev mødt med en vidunderlig kærlighed. Vi følte, at vi var i Zion.

Generalkonferencen var en stor oplevelse. Det var betagende at sidde i det historiske tabernakel og lytte til Profetens budskab om Evangeliets enkle sandheder. Det gav kraft at se Generalautoriteterne forsamlede og høre apostlene tale. At opleve et præstedømme-møde med 8 000 bærere af Præstedømmet og med Det Første Præsidentskab og alle autoriteterne på forhøjningen gav fortrøstning og var nok en lang rejse værd.

Mange af rejsens deltagere udførte tempelarbejde i det imponerende Salt Lake Tempel, og en del gik igennem templerne i St. George, Manti og Logan. Nogle var i templet for første gang, og tre danske ægtepar blev viet for tid og evighed af tidligere missionspræsident Edward H. Sorensen i Salt Lake Templet.

Tidligere missionspræsident Holger P. Petersen, som nu er patriark, havde travlt, for mange havde ønsket at få deres patriarkalske velsignelse af ham. Ialt 54 danskere fik deres velsignelse.

På foranledning af missionspræsident Paul L. Pehrson lykkedes det os at få et møde med Kirkens præsident, Joseph Fielding Smith og søster Smith. Præsident Henning K. Frederiksen, der deltog som repræsentant for missionspræsidenten ved Generalkonferencen, overbragte hilsener fra missionspræsidenten og alle danske søskende.

Også guvernøren for staten Utah, Calvin L. Rampton, havde præsident Pehrson sørget for, at vi kunne møde. Det blev en succes. Guvernøren udfærdigede en deklaration, der gjorde oktober måned til dansk-amerikansk måned for hele staten Utah, og han inviterede koret til at afholde koncert i regeringsbygningens store marmorhal.

Og koret sang. Det sang for præsident Joseph Fielding Smith og søster Smith, dirigenten for Tabernakelkoret, Richard P. Condie, guvernør Rampton, den danske konsul i San Francisco, Per W. Frellesvig, og mange, mange flere. Og man var begejstret for koret. Det blev inviteret til at synge i fjernsynet og gav en halv times koncert der. Det medvirkende ved en indvielseshøjtidelighed på Brigham Young Universitetet. Det sang ved et stort nadvermøde med 600 deltagere, hvor ældste Marion G. Romney af De Tolvs Råd gav os en apostolsk velsignelse, og det gav flere koncerter i byen og omegnen. Og den sidste aften i Salt Lake City sang Danmarks Mormonkor i Assembly Hall under broder Jørgen Ljungstrøms inspirerende ledelse for 800 tilhørere, der slet ikke kunne holde tårerne tilbage, da fædrelandets sange fyldte rummet.

Koret var samlingspunktet for os alle. Men den sidste uge benyttede vi til udflugter til Idaho, Californien, Arizona, Texas, ja helt til Mexico vovede man sig.

Da vi den 19. oktober om morgenen atter befandt os i Kastrup Lufthavn, var vi trætte — men rige. Vi havde oplevet Zion.

HKF

DÅB:
Skive: 25. juli 1970:
Bitten Liselotte Skoubo, døbt af broder Frede Skoubo, håndspålæggelse ved broder Anton Skoubo.
Nordsjælland Gren: 13. juni 1970:
Hanne Kiel, døbt af broder Peter Hartmann Kiel, håndspålæggelse ved samme.
28. februar:
Elisabeth Jenny Dietz Pedersen, døbt af ældste Glenn S. Parry, håndspålæggelse ved ældste Charles S. Hagler.
9. maj:
Lone Nilsson, døbt af ældste Doug Anderson, håndspålæggelse ved ældste John Lowry.
København Gren: 29. august:
Poul Gerner Lynge Engmann, døbt af ældste Bruce R. Grenn, håndspålæggelse ved broder Sven E. Thomsen.
Jan Bendix Engmann, døbt af ældste Gunnar Knudsen, håndspålæggelse ved broder Sven E. Thomsen.
26. september:
Gitte Røder, døbt af broder Vagn Thorvald Røder, håndspålæggelse ved samme.
2. oktober:
Jørgen Olsen, døbt af ældste Michael Patterson, håndspålæggelse ved broder Ib Hansen.
Kirsten Olsen, døbt af ældste Steven Everts, håndspålæggelse ved ældste Stuart Pearson.
Helle Olsen, døbt af ældste John Lowry, håndspålæggelse ved ældste Richard Olsen.
Odense: 13. september:
Lonny Ane Rasmussen, døbt af broder Henry Christian Haupt, håndspålæggelse ved ældste Gary Lassen.
10. oktober:
Bente Anita Liebmann Jensen, døbt af ældste David Bird, håndspålæggelse ved ældste Keith L. Anderson.
Aalborg: 12. september:
Elly Victoria Christiansen, døbt af ældste Wayne Green, håndspålæggelse ved samme.

Ordinationer:
Nordsjælland Gren: 22. februar 1970:
Arne Christian Christensen ordineret til lærer af broder Arne Johannes Jacobsen.
12. april:
Henrik Olsen ordineret til diakon af broder Verner Olsen.
København Gren: 16. september:
Kim Hentzen ordineret til diakon af broder Knud Hentzen.
Gerner Lynge Engmann ordineret til diakon af broder Ib Hansen.
13. september:
Ken Edvard Lynge Jensen ordineret til præst af broder Magnus Olesen.
27. september:
Frands Georg Frederiksen ordineret til lærer af broder Ib Hansen.
Aalborg: 20. september:
Jens Ditlev Petersen ordineret til præst af broder Johannes Vestbø.
4. oktober:
Lars Henrik Gram ordineret til lærer af broder Kaj Aage Gram.
11. oktober:
Donald Hayes ordineret til diakon af broder Anton Falden.
Vejle: 4. oktober:
Poul Korchen Molbech ordineret til diakon af broder Hans J. Sørensen.

Vor handlemåde inden for ægteskabet

AF RICHARD L. EVANS

Det er nok omkring 250 år siden, at Richard Steele (Steele, Sir Richard, 1672–1729, britisk essay-forfatter og dramatiker) skrev: „To mennesker, der har valgt hinanden ud af hele menneskeheden . . . til at være hinanden til gensidig trøst og opmuntring, har ved den handling bundet sig selv til at være i godt humør, venlig, hensynsfuld, tilgivende, tålmodig og glad, med respekt for hinandens skrøbeligheder og ufuldkommenheder." Det er et godt resumé – eller i hvert fald en god begyndelse – på, hvad man kan få ud af eller forvente af et ægteskab. Ægteskabet er ikke et spørgsmål om overfladisk hensyntagen – det skal det heller ikke være. Det er ikke en sag, man tager en hurtig bestemmelse om, og det skal det heller ikke være. Det kræver faste karakteregenskaber, pligtfølelse, at kunne se kendsgerningerne i øjnene og løse problemerne; det kræver, at man arbejder, og at man betaler, hvad man skal; at man har ærlige ambitioner, skaber et hjem, underviser sine børn; tilpasser sig livet, menneskene og eventuelle skuffelser. Dag for dag er det et forhold, der kræver opfindsomhed af tanken, ukuelighed i ånden og absolut ærlighed. Jo, der skal være visse manerer i et ægteskab – god opførsel, godhed, høflighed. Fremmede kan man besøge eller holde sig borte fra som man ønsker det; venner kan man besøge fra tid til anden, men ægteskabet er blandt de mest konstante forbindelser i livet. Og hvor er det vigtigt, at de, som gifter sig, har fælles overbevisning, fælles formål, fælles interesser og idealer, og at de i enighed opdrager deres børn og undgår den tragedie, at de trækker børnene i forskellige retninger, idet de sommetider forvirrer, sommetider nedbryder troen og skiller familien. Det vil være vanskeligt at forestille sig en mere vidtrækkende beslutning end ægteskab, når man tænker på, at familien var bestemt til at skulle være sammen for evigt. Og det vil være vanskeligt at tænke sig noget bedre sted at være end hjemme. Intet sted i hele denne verden bør vi være mere venlige, mere høflige, mere ærlige, mere agtværdige. Intet sted bør vi være mere rene, mere hensynsfulde.

Intet sted bør vi vise de bedste sider af vor karakter mere end i hjemmet. O